

HIRLAPOSZTÁS

MAGYAR NŐK LAPJA

II. EVFOLYAM 3. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

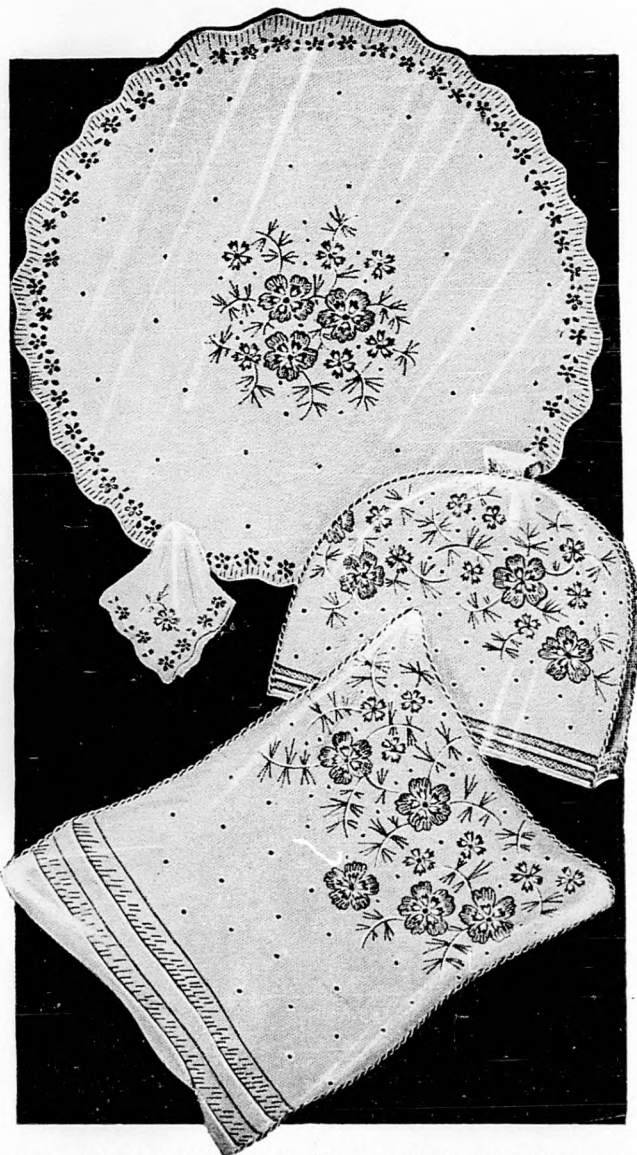
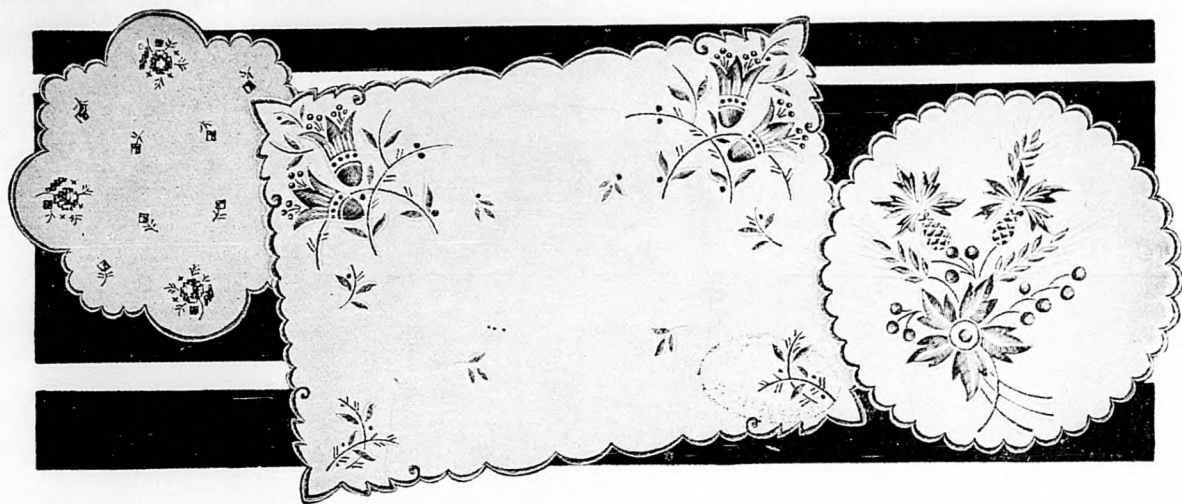
BUDAPEST, 1940 JAN. 20

FOTO: ANGELO IV. VAGI-UTCA 24

VITEZ IGMANDI HEGYESSY GEZANÉ

Színes hímzésű tálcakendők, miliók, szalvéta, teamelegítő és díványpárna. Beszerezhetők a M. U. L. Kézimunkaboltjában

Hűséges előfizetőink jutalma

A pompás könyvek egész gar-
madájából válogathat minden
negyedéves előfizetőnk, hogy
pótoljuk azt a hiányt, amelyet
a papírkorlátozó kormányren-
deletek teremtettek az állam ér-
dekében.

A Magyar Nők Lapja többet ad Önnek könyvben, mint

az elmaradt oldalak tartalma!
Kézimunka-ajándékainkat ettől
függetlenül élvezni minden éves
előfizetőnk!

Mellékleteink is mind gazdag
tartalommal jelennek meg.

Gyapju és selyem fonalak, csipkék, fűg-
gönyök és az összes kézimunkaanyagok
beszerzése: MUL Kézimunkabolt, Budapest,

Vl., Teréz-körút 6.

Legújabb GYERMEKJÁTÉK OSZTÁLY

MAGYAR NŐK LAPJA

II. ÉVFOLYAM, 3. SZÁM

BUDAPEST, 1940 JANUAR 20

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekkzámla: 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre, egy darab előrajzolt kézmunkával együtt, 24 P. félvre 12 P, negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

SZERKESZTI
PAPP JENŐ

országban: egész évre 30 P. félvre 15 P, negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félvre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félvre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félvre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

SZERKESZTŐSEG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18-73-42

IL SANTO

Irtai Márai Sándor

Páduában csak így nevezik: IL SANTO, a Szent. Ez a bizalmasság földi, emberi. Páduában oly jelenvaló Szent Antal, mint egy családtag a családban. Mindenki személyesen ismeri, a páduaiak a nagy, bizánci jellegű székesegyházba úgy járnak a kedves Szent sírjához, mint egy családfőhöz, kivel mindent meg lehet beszélni; mindent, a legbizalmasabb, legszomorúbb emberi dolgokat is.

Az idegen is így megy hozzá. Az ember megérkezik Páduába s első útja Szent Antal sírjához vezet. A nagy templom előtt, Gattamelata lovasszobra előtt megáll, s szórakozottan hallgatja az emléktárgyakat, a gyertyát, szentképet, kegyes érmét, levelezőlapot kínáló árusok zsigongását. Aztán vesz egy félméteres öntött gyertyát Szent Antalnak s belép a templomba, áthalad az öblös kupola alatt, megáll az örökmécsesek vörös félhomályában derengő sír előtt. Itt nyugszik a Szent.

Sok ember térdel itt, a nap minden órájában, olaszok és idegenek, bennszülött páduaiak és jámbor túristák, akik csak ögyvelegnek, illedelmesen a kegyhely előtt; kezükben kalap, kesztyű és fényképezőgép, az arcokon zavar. Senki nem törődik velük. Fiatalasszony térdel itt, munkaruhában, éppen csak a konyhakötényt dobta le, s átfutott a szomszéd vendéglő konyhájából néhány percre, letérdelt a Szent sírja előtt, arcát kezeibe temette. Később, mikor elmegy, látom, hogy arca könyvnyektől nedves. «Hová mégy?» — kérdezték az elébb, mikor levetette a munkakötényt. — «Mingyárt jövök» — felelte. — «Csak áimegyek a Szenthez.»

Egy férfi áll itt, sovány, magas, őszhajú, sötét ruhába öltözött. Előkelő és hanyag testtartással áll, kissé meggörnyedve, azzal a szemérmes és szomorú tartózkodással, mely még itt, ahol a könnyek elerednek, még e sír közelében sem enged, hogy megmutassa fájdalmát és érzéseit. Fejét kissé oldalra hajítja, a vörhenyes félhomályba néz, alsó ajka reszket.

Egy fejkendős öregasszony hangosan motyog, a süket, öreg emberek tolakodó hangosságával, mint aki egészen otthonos e környezetben, s egy hosszú élet minden bánatát és tapasztalatát elhozta ide, fiatalon és öregen: elhozta a boldogság könyörgéseit és a fekete családias panaszos ígét, elhozta a gyász dadogó szavait és a kétségbeesett számonkérés esztelen hadarását. Az öregasszony itthon van Szent Antal sírja előtt, orrát fújja, enyves szemekkel pislog, nézelődik, aztán hosszú és hangos panasszal folytatja előadását. Mit sírat? Mit panaszol? Talán már nem is a részleteket, nem Eleonora halálát és nem Giuseppa boldogtalanságát, nem is azt, hogy Filippo iszik, nem is azt, hogy Vittorio meghalt... nem, az egészet panaszolja, mindent, ami volt és van, az életet rejtélyes és érthetetlen indultáival, szenvedélyeivel és a szenvedélyek következményeivel. Az öregasszony kényelmesen hadar, mint aki ráér, s tudja, hogy a Szent türelmesen meghallgatja panaszait. Egy fiatal nő, kalap nélkül, keblébre szorítja gyermekét, s kék, üveges pillantású szemekkel néz a magasba.

A síremlék körül, amely a Szent relikviáit őrizi, az emberek, akik családok, szenvedtek és bíztak a Szentben, fényképeket, leveleket és apró tárgyakat helyeztek el. Sok a gyermekfénykép: kedves, vagy bamba arccal, gyermekek, akiket megmentett Szent Antal, a gyermekek barátja, mikor kinyújtotta már csontkezét egy-egy fűrtös fej után a halál anyagla... Levelek, izgatott kézírással, hálálkodó levelek, minden nyelven. Hálálkodnak, könyörögnek, beismernek, megbánnak, ígérek. Ezt írják minden nyelven, kék, fekete és lila tintával: «Emberek vagyunk, bűnösök vagyunk, a halál gyermekei vagyunk. Szeretnénk boldogok lenni. Kedvesünk szeressen, gyermekünket ne fojtsa meg a torokgyík. Kedves Szent, segíts!» De a Szent hallgat, mert tudja, hogy az emberek esendők, s az ígét és megbánás holnapra már hetke közöny, éhes vágy, vagy pökhendi fölény lesz. A Szent nem törődik az ígéretekkel. Hallgat és segít.

Ezért elhelyezem a gyertyát a Szent sírja előtt, megállok a félhomályban, s ezt gondolom:

— Hiszek Benned, kedves Szent, mert közel vagy az emberek vágyaihoz és fájdalmához. Minden évben, mikor sorsom engedi s elmegyek Pádua közelé-

ben, eljövök Hozzád. Nem kérek semmit, s nem gőgből nem kérek semmit; inkább csak megértésből és beletörődésből nem kérem, hogy segíts. De hiszek abban, hogy tudsz segíteni, s hiszek abban, hogy mind az emberi vágy, fájdalom, reménykedés, kétségbeesés, mely idejárt könyörögni, együttesen valami hatalmas és emberfölötti. Ezt érzem sírod mellett, ezért szorongatja itt mindig valami torkomat. Nem kérem, hogy segíts, kedves Szent, mert tudom, hogy felelős vagyok mindazért, ami történt és történni fog: én vagyok a bűnös és én vagyok az áldozat, nem lehet másként. De az emberi indulatok, melyek feléd fordulnak, a nap minden pillanatában, a világ minden pontján, s melyek lecsapódnak itt, egy könnycsepp, vagy egy levél, vagy egy fénykép alakjában, az emberi szenvedések, melyekre nincs földi magyarázat, az emberi remény és vágy, mely titkos és érthetetlen, mindez itt sóhajt, susog és könnyezik, a Te sírod körül — s ha az emberi sóhajtasokat, melyek feléd szállanak, érzékeli lehetne, olyan vihar kerekedne itt, e félhomályos templomban, mint mikor számom kél a Szahara fölött. Kedves Szent, karodon a Gyermekkel, segíts az embereken. A segítség tiika a Te tiikod. Mert látod, megint a Végzet anyagla jár az emberi tájak felett. Segíts, kedves Szent, emberi vágyak, szenvedélyek és nyomorúságok bizalmasa, segíts, te legemberibb Szent, aki az emberi gyalázat és megaláztatás fölé is szívesen hajolsz, mert tudod, hogy miből vannak az emberek és tudod, hogy egyszerre milyen fontos és nyomorult az emberi sors. Segíts, kedves Szent, hogy Hans és Jean és George hazatérjenek a háborúból, segíts, hogy az asszonyok erősek és igazszívűek legyenek, s a gyermekeket ne fojtassa meg a torokgyík és a mustárgáz. Most nagyon segíts, kedves Szent, mert irtózatossá válnak a lelkünk. S az emberi szenvedés és nyomorúság könyörgése most olyan nagy gyertyát gyújthatna Neked, mint a Mont Blanc és a Gaurizankár, s e gyertya lángjánál, mely bevilágítja az elsötétített emberi világot, nem is látsz mást, csak sápadt és könnyes, vagy eltorzult és halálosan néma arccokat. Most segíts. — Ezt gondoltam.

De a fiatal nő, karján a gyermekkel, most elmosolyodott, mintha égi üzenetet hallott volna s kék szemét a magasba szegezve, mosolyogva és különös, könnyű járással, megkönnyebbülten elindult a kijárat felé.

Hunyady Lándor

NEGYVENÉVES FÉRFI

Szürkeszemű, jókedvűen komoly fiú volt. Emlékszem oposszurgalléros tisztí köpenyére, a fenyőgalyra a sípkája mellett. Amikor hazajött szabadságra, a pucereje, egy patkósbakancsú legény, olyan szerelmes arccal ment mögötte, mint a kutya a gazdája sarkában. Elmondta a fiú, hogy — «... a főhadnagy úr akkor kimászott az árokból és leszedett a drótról, pedig nagyon löttek odaát, eggy meg őket a fene!» — könnyű elképzelni, hogy miféle történetből való ez a mondatfoslány. — Egyáltalán csodákat beszéltek a barátom energikus okosságáról a tisztársai. Egész sor kitüntetése volt. De ő az érmekeket nem viselte, még azt a bizonyos tarka moarécsikot sem, mindössze egy szürke zsinór húzódtott üresen a zubbonya mellén. Negyven hónapig volt kint a fronton. Pedig lett volna módja, hogy valamelyik sebesülése után itthon maradjon. Nem tette meg. Kórházi ágya szélén ült az organtinpólyával a fején. Mosolyogva csúfolódott: — Nem tudnék itthon ülni. Nyugtalan lennék. Úgy látszik, nem vagyok elég nagy egyéniség, túlságos hatást gyakorol rám ez a tömegmozgalom...

Aztán véget ért a háború. A monarchia hadserege elmerült az idők óceánján. És én tizenkét évig hírt sem hallottam a barátomról. Nem tudtam róla, de nyugodt voltam a sorsa felől. Biztosra vettem, hogy karriert csinált. Fontos miniszteriális állása van, vagy valami nagy vállalatot vezet, hiszen olyan okos volt, bátor és művelt. Azután végre is itt van nagy érdeme: négyévi derék szolgálata a fronton, az első tűzvonalban.

Most végre találkoztam vele valamelyik este az Andrassy-úton. Összezsókolództunk. Nagyon sétáltunk, kart karba fűzve, lázasan beszélgetve multról, jelenről és jövőről. Aztán elfáradtam:

— Gyere, üljünk be ebbe a kávéházba.

Vonakodott. Késő van. Nem szeret este sehova menni. Végre megmondta:

— Őszintén szólva, nincs nálam pénz, barátom.

Főlháborodtam:

— Ha én hivlak?!

Nem ellenkezhetett. Bementünk.

En feketekávézt ittam. S barátom vajaskenyeret kért, sőt megevett utána még egy száraz császárszömlét. Ez furcsa volt. Ránéztem. Kopott volt egy kicsit. Elpirult, mint akit rajtaesptek. A manzsettáját félték mozdulattal toltta be a kabátja ujjával és zavart mosollyal mondta:

— A ruhámat nézed? Nem megy nekem mostanában jól, öregem.

Nemigen akart magáról beszélni. Alig tudtam kivenni belőle pár szót. Nem sikerül. Nagyon nehéz. Mindenhol ül már valaki és ha az embernek nincs tehetsége a tolakodáshoz...

Körülnéztem a kivilágított kávéházban és nagyon keserű lettem. Pedig a barátom nem panaszkodott. Inkább humorral beszélt a bajairól. Nevetett. Micsoda dtkozott pácban van benne éppen most is!

Közbevágtam:

— Én meg, öregem, teli vagyok pénzzel. Jól keresek. Kártyázom. Nyerek. Ma délután is ötvenhárom pengőt nyertem piketen. Engedd meg, hogy... Mosolyogva bólintott:

— Jól van, öcsém. Add ide azt a hármat.

Főlháborodva tiltakoztam:

— Három pengőt?!

Lefogta gesztikuláló kezemet:

— Elég lesz három. Fogalmam sincs, mikor tudom megadni? És ha többet vennék el tőled, szívbajt kapnék a lelki-furdalástól.

Nem bírtam vele. Nem vettem többet három pengőnél. Mingyárt fizetett is belőle. Azt sem engedte, hogy én fizessem ki a vajaskenyeret.

Ismerőseim jöttek, letelepedtek a szomszéd asztalhoz, köszöntek.

A barátom nyugtalanzkodni kezdett:

— Erigy, ülj át ezekhez. Az a gesztenyehajú lány egész csinos. Színesznő?

— Dehogy ülök. Örülök, hogy végre megcsiptelek.

— Csakhogy én már megyek is, fiam. Késő van. Irtó messzi lakom. Elkésem az utolsó villamost.

Föl is állt, nyugtította a tenyerét.

Valami jó érzés áradt szét bennem. Mintha meleg tejet bocsátottak volna széjlem az ereimben. Csak férjít, barátot lehet ilyen módon szeretni.

— Hol lakol? Mikor látlak? Gyere el hozzám, mondtam már úgy-e a címet?...

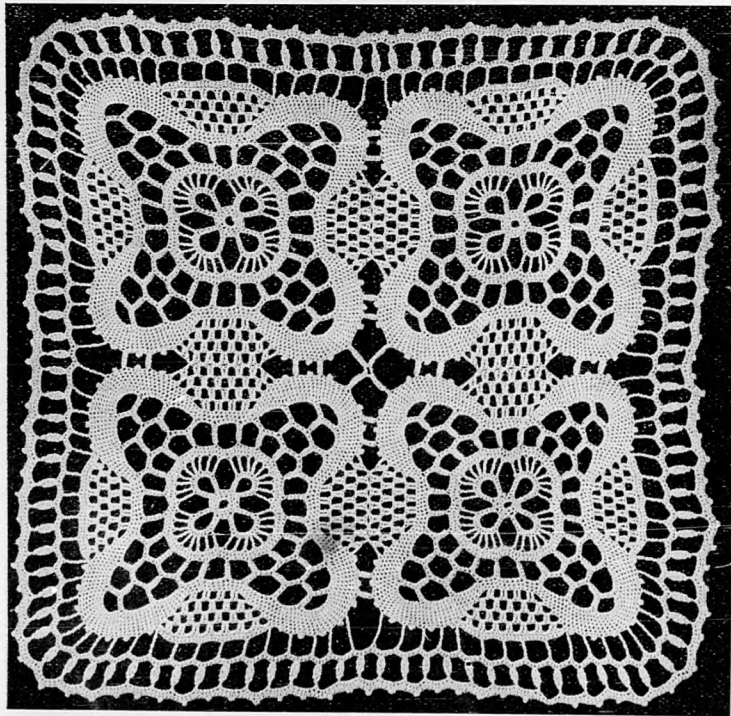
S barátom a vállamra tette kezét:

— Köszönöm. De nem mondom meg, hol lakom. És hozzád sem megyek el. Legalább addig nem, amíg ki nem sekerítek magamnak valami pozíciót.. Megsértődtem:

— Ez butaság! Hogy lehet valaki ilyen számár?!

Komolyan, mélyen nézett az arcomba: — Esküszöm rá, hogy nekem van igazam. Most örültél nekem. Megéreztem. Nagyon jól esett. De ha sokat járnék a nyakadra, olyan lennék az ismerőseid között, mint egy nyomasztó árnyék. Szavamat adom, hogy ez történnék. Már pedig én az illyesmit annyira utálok, hogy... — nem fejezte be a mondatot, azt sem várta meg, hogy válaszoljak. Hirtelen megszorította a kezem, megfordult és elindult a kávéház üvegajtaja felé.

Utána néztem. Hány éves lehet? Negyven? Egy kicsit őszült már. Gyámoltalanul tévelygett az asztalok között. Mint az olyan ember, aki nem szokta meg, hogy végigmenjen az ilyen fényesen kivilágított helyiség zűrzavarán.

Horgolt csipketerítő fotóly hátára. Tervezte: Kozocsa Mihályné. Leolvasható mintája 2 P-ért megrendelhető a M. U. L. Kézimunkaboliájában (VI., Teréz-körút 6.)

Nyirő József

Leánykérés a havason

FINN KÖLTŐ DALA
ÉNEK A HÓMEZŐN

EINO LEINO

Vágyaktól terhes, veszett, bolond, szép tavaszt értünk. Minden nyugtalan volt. Az erdőn a fák titkon búgni kezdtek, belső tűz égette a vadak szemét, melyek boldog, kábult, meleg fényt vetettek maguk körül, a madarak teste elbágyadt és forrón sütött. A friss falevelekről nehéz, édes harmat csepegett és zajt ütött a várakozó csendben. A medvét, farkast égette a saját szőre, s még a ködök sem tudtak megnyugodni. Arany felhőként szétáruhá, egyik szakadékból a másikba szálltak.

Péter, a legény ásitott, s bunkós pásztorbotja is izzadtott a tavasztól. Forrókat ásitott, s füleiben kábultan lüktetett az elviselhetetlen meleg vér. Az erdő egyik fele még fekete volt az éjtől, a másik piros a fenyőtől. Olyan korán volt. A korai szél csikorgatta a fákat és az őzek ijedten lapultak, futottak a tisztásokon a feltörő élet ingere elől.

Péter örökig állott egy helyben a fenyő alatt és mozdulatlan nézett a falu felé. Végre elszánta magát. Káromkodott egyet, megcsikordította a fogait és elindult.

— Elhozom Márit! — morogta maga elé. — Elhozom! . . . Törkiszakad! . . .

Nem látott, nem hallott. Még a talpa szíve is fáj a ingertől. Kéhalt, álmos volt az egész teste.

Magas, szép szál, erős barna legény volt Péter. A föld, amerre ment, behajolt a súlya alatt. Itt született a havason, viharok keresztelték, hideg, meleg, zord hegyek nevelték, még a vadállatok is becsülték erejét, mert félmarokkal fojtotta meg a farkast, ha az éhség miatt ráugrott. A betűt nem ismerte, de csodálatos dolgokat tudott az erdők, mezők titkaiból s talán az állatok beszédét is értette.

— Elhozom Márit! — lobogtak a szemei.

Toronyiránt haladt. Nem gyorsabban, nem lassabban, mint ahogy járt szokott, de ellenállhatatlanul. Széttaosta a bozótot, belevesztette a szakadékok kékesfehér ködébe, a patakok vize átsuhant lábai fölött, a komor, meleg fák alatt a vaddisznó fújva, szuszogva túrta, hányta szét a földet, majd felpattant és elcsörtetett, mint a kilőtt ágyúgolyó; — nem látta. Kúszo növények, indák, ágak fonódtak karjaira, derekára. Nem érezte. A fatetők nyögtek, inogtak fölötte. Nem látta, nem hallotta, csak ment és morogta:

— Elhozom Márit! Elhozom Márit!

Tegnap eső volt és vízsepek hullottak a fákról meztelen fejére, ahogy áthaladt az őserdő sűrűségén, amely néma, sötét és titkos volt, mint a mély kutak torka.

Hangja rekedt és szenvedélytől fátyolos volt, de átjárt csontot, velőt, amikor kiáltott:

— Mári! . . .

Ahogy közelebb jött, mindig erősebben és éhesebben bőgte:

— Mári! . . .

A leány a kősteleki legelőkön lakott. A szolgálója volt Csedő úrnak. Apátlan, anyátlan, árva pásztorleány. Apró pendelyes leánya kora óta őrizte a Csedő úr csordáját, maga is félig elvadulva, de szép, arányos, színes testű és élettől lihegő. Acélos és büszke nézésű, mint a vad madár. Puha mégis, de karmos és könnyű, kényes és gyors, mint a vadmacska. Melle, teste félig kiesett a színes rongyokból, de tiszta volt és érintetlen, mint a szűz, ki hirtelen megnőtt hajával takarta be szeméremtettségét. Nézett a távolba, a vén cserfai iránt, amelynek tetején egy harmattól ázott csóka mondotta el a többinek az éj történetét. Hirtelen felriadt. Tompa, vad, szomjas hang ütődött a füleihez:

— Mári! . . .

Megrázkódott. A csókák felrebentek a legény zajától s az öreg madár kiáltott a többinek:

— Halál Halál! . . .

Bent, a láthatatlan sűrűben farkas áll a hús fölött. Főlemeli fejét a hangra és szimatolva figyel. Szemei kigyulnak, inai megrepegnek, mikor hozzá ér a hang:

— Mári! . . .

Kényszeredetten felveti a leütött özet a farkas a nyakára — a hideg lábszárak verik az oldalát — és félszettel hátra leveg benne a sűrűbe, ahol soha sincs fény és félig vakok a falevelek. A hegyormon, a régi vágotton egy szürke, reves csutakon sűtkérező róka cselet vet a farkával és hirtelen eltűnik, mert az is megérezte a dühögő testű legényt.

Csak a csorda áll szilárdan és komolyan. Fehér testüket a kelő napfényben fűrésztve legelnek a teneknek a fű levétől zöld szájjal. A fű hullámszik, merre lépnek és a lehajtott fejk árnyékai behorjítják a földet.

A legény futtában kibukkan az erdőből és megtorpan a legelő szélén. Forróságától vörös fejt ernyedten feltartja, de csak ködben látja a leányt:

— Mári! . . .

A leányon a félelem borzongott végig. Érezte a veszedelmet, hogy sorsa beteljesült és menekült. Senki sincs, ki megvédelmezzé. Futásban odakiált a bikának:

— Kormos, ne hagyj!

A bika, — rügyező szarvú kis borjú volt még, mikor a leány keze alá került — büszkén felnéz és körülhordozza egyenesre nyujtott fejét, s lassan megindul a leány felé.

Egyszerre toppant oda a legénnyel, ki visszahökken.

Pillanatig egymásra néznek a legény és a bika.

Látszott, hogy vérontásig gyűlölik egymást.

A Lika tudta, — akárki akármit mond, igenis tudta, — hogy mit akar a legény és dühösen felmordult. Csavaroson megvonagló farkaig végig merevedett testén a sötét harag s a homlokán az izgalomtól borzongott a kormos szőr és lassan csepenyi kezdett a szájából a tajték. A teste kezdett elsőtűdni, mintha fekete felhő árnyéka esett volna rá, homloka megdermedt és retentő súlyos lett az indulatól, mikor a vér belefutott a szemébe. Megrázta szarvait, kurtán, földig tartott szarvakkal felbűdült és alattomosan nézte a legényt.

— Kormos! Mit akarsz? Az Isten . . . a dolgot! — szólott rá a legény, de nem mocant a helyéből.

Mindaketten tudták, hogy meg kell küzdeni.

Pompás siklani sítalpon ha a hőmező szikrázva ragyog, s derűs égbolt pergeti bő sugarát. — De még gyönyörűbb, ha recsegnek a fák, ha bömböl a szél, elzárva a tér s az égen hózivatar kavarog.

Pompás szállni a sízőnek, ha mellette barátja repül, s csupa tárt és fűrge csapásra akad. — De szebb, ha magának kell utakat vágni, amerre robogni akar és úgy dacol az éjben, egyedül!

Pompás siklani sítalpon, aki tudja: előtte mennyi az út, s ha feléje meleg fűzhely szeme néz. — De csábítóbb s így száll a merész: ha a végzetel birkózni kell és sose tudja, hogy hova jut.

Pompás szállni a sízőnek, ha lelke örömmel van tele, s élébe világít a fáklva-remény. — De úgy is lehet ám, hogy az ég peremén sőtélik a gond . . . veríték veri ki és a halál rohan vele.

Ford.: Képes Géza

A tavaly is így volt. Akkor a legény elfutott. A félelem meghénította és menekült. — Most nem! . . . Ha megdögöm, se hajtasz el!

És megragadta a bika fényes szarvait. A nagy, nehéz test súlya és ereje miatt a föld nem tudott lélegzetet venni, mintha a bika mellére lépett volna.

A leány tekintete a borzadástól repülni és szédülni kezdett.

— Péter! Kormos! — szóló rájuk ijedten. Azok már küzdöttek. Nem láttak, nem hallottak. Besötétedett körülöttük a világ. — Kitekerem a nyakat! — hörögte a legény az erőitől és vadságtól felújított testű bikának.

A legény markában vonaglottak az állat rövid szarvai, de a hatalmas test meg se mozdult. Az erőfeszítéstől véres lett a legény két orra-lika és forró a háta a verejtéktől, markáiban átűzesedtek az állat szarvai, de ő se tágitott. Tudta, hogyha elengedi, a bika nem nyugszik addig, míg a beleit ki nem tapossa. Életre, halálra megy a küzdelem. Kicsit bánta már a dolgot, de érezte, hogy nincs menekvés. Ha az Isten nyila sújtana a bika elé, az se tudná visszatartani, hogy őt meg ne ölje. . . . Aki tovább bírja, az megmarad, aki elernyed, az meghal.

A csontok recsegtek, a fogak csikorogtak és már alig bírta nyelni a vastag levegőt a sápadt legény.

. . . Ha csak pillanatig megpihenhetne! — rémlett az észbe, de tudta, hogy örült gondolat. Nincs megállás a halálig. A két test még jobban összekeveredett. Nyögve, alattomosan küzdöttek.

Vér csepegett a bika orrából is, mert a legény a földhöz szorította. Erre a reményesség feljuggott benne és összeszedte minden erejét, de az a kara már el volt torzulva és feketedve a túlzott erőfeszítéstől és egyszerre érezte, hogy valami a levegőbe emeli, lábait elhagyják a földet s a mellén éles fájdalom hasít végig. Még hallotta a leány sikoltását: — Kormos! — Legalább is így rémlett, mintha hallotta volna és elmosolyodott, mikor szédülten lezuhant a földre . . .

Mikor magához tért, csodálkozott, hogy él. Feje lassan kitisztult, de a bozontos haj hideg

volt a fején és fázott, didergett a kimerültségtől. Eltiport, tehetetlen, gyenge volt. Kínosan lábra állott.

— Mi az? ... Mi történt? ... — makogta bambán.

Szomjas volt, halálosan szomjas.

— Egy kicsi vizet! ... Víz! — hörögte halkán és ránézett a leányra, ki reszkette állott a fa alatt, a bika mögött. Az állat szakadatlan mennydörgött dühében és nem mozdult el a leány mellől, akit őrzött utolsó lelhelletig. A leányon látszott, hogy szeretne segíteni. Kétségbeesetten nézte a legényt, most már a lelkét is odaadta volna, hogy megmentsen, de a bika kérélehetetlenül rázta a szarvait és véres szemekkel leste a legényt minden mozdulatát. A legény nem értette és csodálkozott, hogy miért nem rohan rá. Már ő se az volt, aki előbb, a félvad, szenvedélytől forrongó, asszonygázoló őseber. Már nem akarta a test kábulatával bírni a leányt, az erő és szenvedély mámorában összetörni ölelő karok között, és ha kell elkárhozni az erdő nehéz varázsában. Ráeszmélt, hogy árva, elhagyott, kivetett, magános szegényember ő is csak, akinek senkije, semmije sincs, csak az ifjúság fektelen indulatai és túlzott önbizalma, határt nem ismerő zord ereje; de mindez most összetört benne. Kijózanodott és meg volt alázva. Szégyelte is magát...

... De a leány!

A leányt mégis szereti. Nem úgy, mint az előbb. Valahogy másképpen...

— Szegény Mária! Ő is csak olyan elhagyott árva, emberek kutyája, mint én...

Jól esett, hogy így gondolt rá.

Meggondoltan, töprengve ismét felemelkedett és pár lépést tett a leány felé.

— Mária!

A bika az útjába dobbant és szörnyű teste fenyegetően végigvonaglott.

— Nem csinállok semmit, Kormos, — szólította szeliden a legényt. — Ne bolondulj meg, nő! ...

Még tetszett is neki, hogy az állat így védi a leányt.

— Jó nagy kutyád van! — tréfált is a leánnyal, de az válaszolni se mert csak nézett riadtan, remegve, mert a bika hirtelen előre mozdult. A legény megnyugtatólag intett.

— Most nem küzdünk meg, Kormos. Egyéb bajom van!

Az állat ránézett, mintha kérdezné, de nem bízott a legényben.

Péter szóba állott vele, mintha emberrel beszélgetne.

— Az úgy van, tudod-e, — kezdte szeliden, — hogy én szeretem Márit... Szeretem...

Az előbb kicsit meg voltam bolondulva — nézett félre szégyenkezve, mert a bika ragyogó fűt, mintha értené, hogy miről van szó, — de azért harag ne legyen közöttünk, Kormos...

A bika még mindig komor és sötét volt. A legény azonban most egyébre gondolt.

— Úgy van az, Kormos, hogy elég szerencsétlenek vagyunk, elég árvák, Mária és én es...

Nem élet ez a miénk! Neki sincs senkije, semmije, nekem sincs senkim, semmim... Ha mégis, Mária is úgy gondolja, esszethetnők az életünket... Én még ma bemennék a faluba a jegyzőhöz, s a paphoz... Megbecsülnek az életünket... Én még ma bemennék a faluba a jegyzőhöz, s a paphoz... Megbecsülnek az életünket... Én még ma bemennék a faluba a jegyzőhöz, s a paphoz... Megbecsülnek az életünket...

— Úgy van az, Kormos, hogy elég szerencsétlenek vagyunk, elég árvák, Mária és én es...

Nem élet ez a miénk! Neki sincs senkije, semmije, nekem sincs senkim, semmim... Ha mégis, Mária is úgy gondolja, esszethetnők az életünket... Én még ma bemennék a faluba a jegyzőhöz, s a paphoz... Megbecsülnek az életünket... Én még ma bemennék a faluba a jegyzőhöz, s a paphoz... Megbecsülnek az életünket...

— Úgy van az, Kormos, hogy elég szerencsétlenek vagyunk, elég árvák, Mária és én es...

Nem élet ez a miénk! Neki sincs senkije, semmije, nekem sincs senkim, semmim... Ha mégis, Mária is úgy gondolja, esszethetnők az életünket... Én még ma bemennék a faluba a jegyzőhöz, s a paphoz... Megbecsülnek az életünket... Én még ma bemennék a faluba a jegyzőhöz, s a paphoz... Megbecsülnek az életünket...

— Úgy van az, Kormos, hogy elég szerencsétlenek vagyunk, elég árvák, Mária és én es...

Nem élet ez a miénk! Neki sincs senkije, semmije, nekem sincs senkim, semmim... Ha mégis, Mária is úgy gondolja, esszethetnők az életünket... Én még ma bemennék a faluba a jegyzőhöz, s a paphoz... Megbecsülnek az életünket... Én még ma bemennék a faluba a jegyzőhöz, s a paphoz... Megbecsülnek az életünket...

— Úgy van az, Kormos, hogy elég szerencsétlenek vagyunk, elég árvák, Mária és én es...

Nem élet ez a miénk! Neki sincs senkije, semmije, nekem sincs senkim, semmim... Ha mégis, Mária is úgy gondolja, esszethetnők az életünket... Én még ma bemennék a faluba a jegyzőhöz, s a paphoz... Megbecsülnek az életünket... Én még ma bemennék a faluba a jegyzőhöz, s a paphoz... Megbecsülnek az életünket...

A legény ezt mondta:

— Mária!

A leány ezt mondta:

— Pétőr!

És csendesen megfogták egymás kezét. Az erdő köröskörül piros volt a fénytől.

Mosolygó

VILÁGHÍRESSÉGEK

Tristan Bernard

a népszerű francia vígjátékiró és humorista, egyik barátjával sétált egy szép őszi délután. Az egyik temetőbe is eljutottak, ahol elmentek egy öreg férfi sírköve mellett, aki csodálatos szépségű fiatal özvegyet hagyott maga után.

— Nézze, — mondta Bernard és rámutatott a sírköve, — ez az a kö, ami a fiatal asszony szívéből esett le.

Virchow

a modern orvostudomány egyik megteremtője, az egyik vizsgán ezt a kérdést adta föl:

— Jelölt úr, tudna valamit mondani a vakbél funkciójáról?

A kérdészett izgalomban dadogott:

— A vakbél... vakbél... nagyon sajnálom, professzor úr... de elfelejtettem... pedig az előbb még tudtam...

— Milyen kár, — mondta Virchow, tragikus ábrázattal. — Az egyetlen ember, aki tudta és az is elfelejtette.

Shaw és Chesterton

A sovány G. B. Shaw újra összeakaszkodott hasonlóképpen világhírű író társával, Chestertonnal, aki meglehetősen gömbölyű termetű volt.

— Ha én egyszer olyan kövér lennék, mint ön, — mondta Shaw, — felakasztanám magam!

Chesterton jóleső mosollyal nézte saját gömbölyű hasát, aztán barátságosan így vágott vissza:

— És ha én egyszer úgy döntenék, hogy felakasztom magam, nagyon szívesen használnám önt kötélnek!

Mark Twain

Amerika világhírű humoristája Európába jött előadó körútra, amikor felbukkant a hír, hogy a népszerű író meghalt. Vége úgy döntöttek, hogy Londonba kábelzenek: igaz-e a hír, vagy nem? Mark Twain maga kábelzett vissza:

— „Halálomról szóló híradás erősen túlzott.”

Maurice Chevalier

egyik menyasszonya elhatározta, hogy a világhírű komédiás erkölcsi képességeit szigorú vizsgálat alá veszi és meg is mondja őszinte véleményét. Egyszer hosszabb szemrehányással illette a művészt, de Chevalier türelmetlenül félbeszakította:

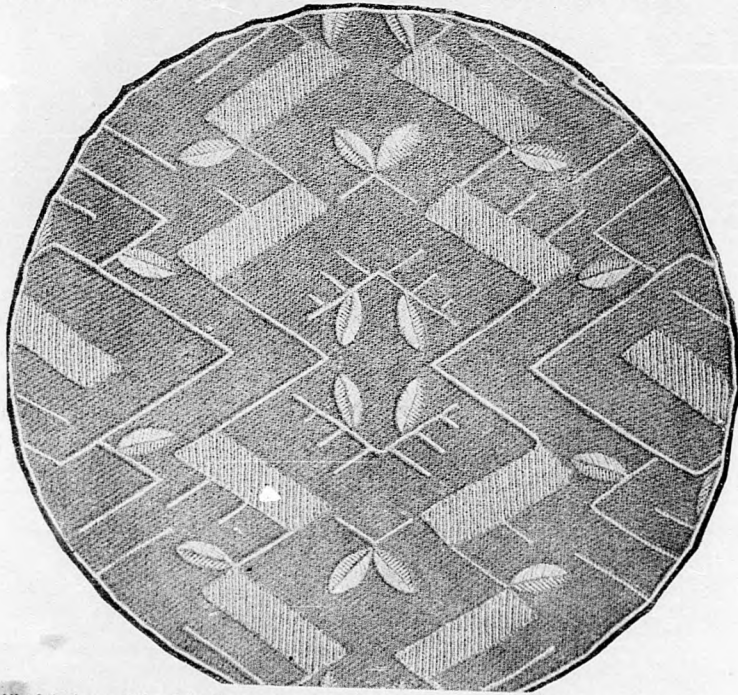
— Hagyd már abba! Minden embernek vannak hibái. Te talán hiba nélkül való vagy?

— Nekem legfeljebb egyetlen hibám van, — vágott vissza önértzetesen a fiatal hölgy.

— És pedig?

— Kissé hiú vagyok. Néha sokáig állok a tükröm előtt és örülök tulajdon szépségemnek.

— És ezt te hiúságnak nevezed? — kacagott Chevalier. — Nem, drágám. Ez nem hiúság, hanem beképzeltség!

Szálbehúzásos tüllerítő. Beszerezhető a MUL. Kézimunkaboltjában (Teréz-körút 6.)

A nagyjég varázsa

Irta Papp Jenő

Akik még messziről nézik a városligeti nagyjég báltermét, azok még hisznek a téli varázsban. A tó fölött, a karcos híd mellvértjéhez dőlve, szegények és álmódosok szemlélik a jégtükör tarka hullámzását. Perecesek és léggömbárosok nem zavarják őket. Az öblös hangszórók nem tudják széttépni bennük az ábránd zenéjét, ezt a halk melódiát, amely emlékekből, ifjúságból és szerelmekből szövődik össze. A jégpálya partján köröskörül álldogálnak és elmerengnek az emberek, idézik a ragyogó multat, az ismerkedések, édes bukások és boldog kézszorongatások bűbajos multját, mikor még ők is ott keringtek a fényes mezőnyön. Bundás férfiak állnak meg egy percre a téli napsütésben, hogy Vajdahunyad tornyai alól gyönyörködjenek a jég pillangóiban. Hölgyek állítatják meg autóikat az úton és lassított menetben hajtatnak végig a part galériáján, hogy egy lángragyúlt pillantás erejéig még egyszer élvezzék azt a napsütést, azt a lebegést és azt a hidegben is forrón elszálló sok kis ostoba vallomást, amely valamikor olyan széppé tette a nagyjeget. Messziről ők még mindig úgy vélik, hogy a nagyjég az a kristálykert, ahol szívek ütköznek össze csengve s a korcsolyával egészen közel siklik az ember a mennyezhez.

Honnan sejténék, hogy a műjégről lassan kisperték az illuziót. Ők már nem mennek többé a jégre. Részben csúznak, részben robotjuk megfosztja őket attól, hogy kiskabátban kergessék a jégen az orosz hercegnőt, aki fehér hermelines rövid szoknyában, fején a finn harcosok prémsapkájával szeli az éles levegőt. Ezek a gyakorló jéggörölők úgy dolgoznak a pályán, mint egy exercif-placcon. Valamennyien a jég ballerínái, akik napi penzumukat gyúrják le s készülnek egy-egy trikóverseny attrakcióira. Szó sincs céltalanul keringő tündérekről, akik játszanának és érdekes dámákról, akiknek darázs derekát áhitattal karolná át a jéglovag. A sportrajongás önti el a jégpályát, a rekordok és teljesítmények tüze sarkalja a szépszámú közönséget. És nem csekély azoknak a száma, akik természetük tehermentesítését végzik el a jégen, szorgalmas esések és zuhanások között. A fogyasztás kitűnő eszközévé süllyedt a nagyjég s a prózai feladat elvégzését a masszőr és a tréner figyelik a korcsolyakapcsoló termekből, ahol kellemesen fűtenek s még kellemesebb szendvicsekkel kárpótolják a szenvedő felet. Aki elvegyül ebbe a színes tömegbe, az hallhatja, hogy mennyit dicsekszenek az elvesztett dekákkal és kilókkal. Az is feltűnik, hogy a csitri lányok és iskolásfiúk rajzásán kívül, főleg ezüstös fejű veteránok és régi vágású hölgyek korcsolyáznak, nem titkolt lelkesedéssel a hajdani jégemlékek iránt és ama titkolt céllal, hogy mozoghassanak, még pedig könnyen és sokat. Ellenben szinte soha nem találod kint a jégen az ifjúságot, azt a pazarló réteget, amelyiknek rengeteg ideje van, a szíve feldobog egy szép piros lányarcért és hódolattal kering az ideáljai körül. Hiányzik a nagyjégről az a felgyülő fiatalság, amelyik erős karral tudta vezetni hölgyét a páros menetben s ha korcsolyája meglazult a hölgynek, eléje térdelt és lehetőleg hosszan és körülményesen igazította meg a csavarokat. Ezt a szárnyakkal megáldott ifjúságot elcsábították a jégtől a símezők, a távoli hegyek, a hóval borított sima hegyoldalak, ugrósáncok és a magasban lebegő menedékházak. Szűknek találták Macedóniát a zárt és korlátolt jégpályán, távlatokra és hegycsúcsok közti repülésekre vágytak. Elvitte őket a síparadicsom. A nagyjég magára maradt, a balettmutatványok és az egészségügyi mozgásművészet csatateret lett, ahol a művészet aratja diadalait s a hasznos cél végzi rokonszenves robotolását. A fiatalság hűtlen lett a nagyjéghez. Mintha a műjeggel elszállt volna a szerény korcsolyák, a muffok és édesen pirosodó orrok romantikája is. Elvitte a jég varázsát a porhó, a jöring s a fiatalság ott tolong a Normafa s a golfklub havas hegyoldalain, fent a Svábhegyen. Elbűsültunk a Stefánia kocsiorkozójától, ettől a gavallérvilágtól: elbűsúzhatunk a nagyjégtől is?... Elragadja tőlünk a téli életet a Kékes, a Gallyatető, a Kárpátalja?...

Házi multságunk marad az egykori nagyjég, tündöklő téli rózsákkal az arcon és felröppenő emlékekkel az érzékeny szívekben. A pályát — úgy látszik — át kell engedni a gyakorló iskoláknak, nemes versenyeknek és látványos jégrevüknek. A passzió kihűzött a városból s vele ment az illúzió is, mint a fiatalság kísérő zenéje. Csak a magas partról s a tó korlátjának nekidőlve zeng még a nagyjég. Zeng a multról s a tél egy tündéréről, aki messziről hasonlított ott ni... ahhoz a lányhoz, aki ott belül a korlátan az új piruetet próbálja...

NAPSÜTÉSSEN

Virágerdővel van tele
A fáradt város sok tere.
Gyerekkocsikban erre, arra:
Pipacsvirágok, rózsabimbók.
Virágos parkban erre, arra:
Aranydíszes királyi hintők.

Virágerdővel van tele
A fáradt város sok tere.
Tündérekocsikban erre, arra:
Ezer virág s megannyi lelek.
Anyák szívében eltakarva
Beszédés, tiszta álmok élnek.

Virágerdővel van tele
A fáradt város sok tere.
Magyar virágok erre, arra...
Jövnök vetése mindegyik!
Apró kis lángok szárnyra kapva
A holnapunkat hirdetik.

Móra László

HÁZASSÁG-TAN

Érdekházasság: — amikor az egyik fél magához akarja kaparintani a másik fél pénzt, pedig a másik fél azt hiszi, hogy társa a — szerelemmel is beéri.

Szerelmi házasság: — amikor két szegény ember a szívük bársonytakarójával akarja leföldni egymás — szegénységét.

Okos házasság: — amikor a jegyespár az — esküvő utáni napokra, sőt évekre is gondol.

Oktalan házasság: — amikor a szerelmespár azt hiszi, hogy az egész világ és élet nem más, mint csók, ölelés és szerelm.

Megdöntött házasság: — ami csak akkor kötődik meg, amikor már minden aggodalmaskodó nagynéni is beleegyezést adta hozzá.

Elhamarkodott házasság: — amikor az érdekeltek az esküvő előtt egy órával veszik csak észre, hogy nincs meg a — szülői beleegyezés.

Rossz házasság: — amikor már az első napokban is úgy megy dolga után a férj, hogy elfelejti megcsókolni a feleségét.

Jó házasság: — amikor mindenre, szerelemre, megbeszélésre, csókra, egymás segítésére, ölelésre és ápolásra egyformán jut idő.

Boldogtalan házasság: — amikor egyik fél, esetleg mind a kettő, egészen mást várt, mint — amit kapott.

Boldog házasság: — amiről semmi érdekeset nem lehet megállapítani, legfeljebb a feleség és férj összevillanó szemé árulja el, hogy mégis csak lehet szépen, békecséggben és szerelemben együtt élni.

Asszonyoszolidaritás

— Nincs ebéd, asszony?

Vétek Imre állított haza vasárnap ezzel a kiáltással és csodálkozva nézett a konyha felé.

— Nem főztél?

— Nem, — nézett az asszony kifelé a kisablakon s buzgón olvasott tovább valami könyvet.

— Miért? — meredt az ember az üres asztalra, mely meztelenül vigyorgott rá.

— Eddig főztem magának hűségesen és úgy, ahogy a legjobban tudtam, — tette le a kezéből a könyvet az asszony. — Mégis mindennap kiverte a könnyet a szememből. A levesemre azt mondta: víz. A pörköltömet paprikás csócsának csúfolta. A kalácsomat mákos csiriznek keresztelte. S minden ebédnél azt dudorászta a fülembre, hogy egyedül a maga anyja tud főzni ebben a keserves életben. Mindig azt kolompolta a nyelvével, hogy olyan ételt senki sem tud csinálni ezen az éhes világon, mint a maga anyja. Három hónapja vagyok a felesége, de eddig csak csúfolta az ételeimet. Pedig az én anyám is van olyan gazdaasszony, mint a magáé s engem ő sajátlag tanított főzni. meg sütni. Mégis minden ebédnél azt hallanom a saját uramtól, hogy: hej, ha ezt az én anyám főzte volna, mennyivel finomabb lenne.

— Úgy? — kereste szemével az ember a vasárnapi rózsás terítőt meg a kékszegélyű tányérokat. — Hát ezért háztad fel az orrod?

— Ezért, — nézett ki újra a messzeségbe az asszony. — És nem is fogok főzni ezután sem. Ha olyan nagyon utálja a kezem főztit, járjon haza az anyjéékhöz ebédre. Ott legalább minden nap finomságokat eszik.

Vétek Imre megcsavarta a bajuszát. Két ujjával megtörölte a szája szélét. S nagy gondságra esve nézett a feleségére. Mit csináljon vele? Megverje? Az nem lesz éppcn helyinvaló. Mert ha csak egy ujjal is hozzányúl, az asszony hazaszalad az apjáiékhöz s többet rá sem néz. Ez pedig könnyen megtörténhet, mert az asszony nemcsak fiatal, de igen magasvérű is. Nem tűri a sértést, mint ahogy a jó ló sem tűri az ostort. Valami mást kell hát csinálni. De mit?

Vétek Imre kibámolt a kisablakon a messzeségbe, ahol minden ragyogott a boldogságos napfényben. Nézte a távolban fehérlő tanyákat, melyeknek keményén sokatigérb, fekete füstpántlikra csavargózt az ég felé. Nézte a szállodgáló partifecskekét s akkorát fordult a gyomra, mint a rossz motor.

Mit kellene csinálni? A verés helyett jobb lesz valami más. Talán egy kis kiabálás, vagy kimagyarázás.

— Ha megpukkadsz, akkor is azt mondom, — kezdte sértett méltósággal, — hogy olyan jókat egy asszony sem főz, mint az én anyám.

— Elhiszem. Nem is mondom, hogy nincs igazsága. De miért kell ezt nekem minden délben, minden bicscba-bepattintás után a fejemhez vágni? — kiáltotta vissza az asszony.

— Azért, mert ez az igazság. Oszd a veszekedés helyett jobban tennéd, ha átjárogatnál édesanyámhoz tanulni.

— Azt nem éri meg maga soha, — nyúlt az asszony újra a könyv után s bátran az ura szemébe nézett. — Tudja mit, Imre? Eddig én főztem és semmi sem volt jó. Hol-raptól kezdve főzzön maga. Vagy intezze el a sort, hogy minden délben küldjék át kettőnknek az anyjáiéktól az ebédet. Vagy nem bánom, csináljon akármi mást, de engem többé az ételem miatt ne sértegesen! Értette?

Vétek Imre erre leginkább egy olyan cibrát szeretett volna káromkodni, mint a vitéz-ketés. De hallgatott, mint a sün. S azon gondolkodott, hogy lehetne legalább egy darab kenyeret meg szalonnát bekeríteni a kamrából.

— Mi van ebben a fazékban? — bőkött dühösen a kemencepadkára, ahol egy két vas-edény lapult csendesen.

— Magamnak főztem egy kis paprikást, — nézett ki az asszony tovább az ablakon.

— Úgy! Magadnak főzted! Én meg koptaljak, — morogta mérgesen az ember s le-emelte a fazékról a fedőt.

— Ne egyen belőle, nem jó, — szólt hátra csendesen az asszony.

De az ember nem hallgatott rá. Elővette a bicskáját. Kiment. Kenyeret vágott. Ledobta magát az egyik székre. S maga elé hívta a padkán a fazekat, dühösen falatozni kezdett. Az asszony félszemmel, félős boldogsággal nézte, mint tűzdeli bicscbahegyre a nyu-húsokat. Remegve figyelte, hogy rájga a jótúj csontokat, hogy mártogatja az arany-piros levet. Izlik neki, gondolta boldogan s aranyos remények úsztak el a szeme előtt. Mikor az ember a hús felét megette, az asszony felé bőkött.

— Hiába haragszol, ez a paprikás se igazi. Íze nincs. A zsirt sajnáltad alóla. A leve olyan, mint a veresfesteikes víz.

— Akkor miért ette meg felét? — villámlott a menyecske szeme.

— Azért, mert nem fordulhatok fel éhen, — tette el a bicskát az ember.

A családí társalgás hirtelen megszakadt.

Váratlanul nyílt az ajtó. S egy betakart tányérral kezében Vétek Imre édesanyja állított be, szeliden mosolyogva.

— Jónapot, gyerekeim. Úgy látom, már ebédeltetek. Akkor éppen jókor jöttem. Rétest süttöttem. Hoztam egy kicsit. Kóstoljátok meg, — tette a tányért az asztalra, s lehúzó-dott az egyik székre. Figyelte a fiatalokat.

Az asszony rámeredt az anyósára, onnan a tányérra, az urára s csak annyit mondott: — Én már jóllaktam.

Vétek Imre pedig behúzza a nyakát. Megérezte, a rétesből veszedelem származik, mert rosszkor, igen rosszkor hozta a mama. Ha dicséri, vérig haragítja a feleségét. Ha nem dicséri, agyonra sérti öreg édesanyját, aki minden nap oly boldogan hozza át neki a szomszéd tányéból a legjobb falatokat. Egy pillanattal arra gondolt, hogy hozzá sem nyúl. Azt hazudja, nyakig jóllakott. De hogy látta az anyja biztató pillantásait, csak maga elé húzta a tányért. Kivett belőle egy darab rétest. A szájába tette egy-szerre. Egy darabig ott tartogatta. S egy pillanat alatt lenyelte, mint a golya a békát. Aztán fogta a második darabot, a harmadikat s falt, mint az éhes cigány a lakodalomban.

Mikor ürülni kezdett előtte a tányér, fél-kézzel megsimogatta az anyja arcát.

— Éppen jókor hozta, édes, mert délre a párom olyan paprikást főzött, mint a beteg kocsonya. Máris fáj tőle a hasam. De ez a rétes csudafinom. A túrója akár az olvasztott arany. A tészája olvad, mint a mézes osztya. A szaga akár a cukros rózsza.

A két asszony összegörnyedve hallgatott a nagy dicséretre. Az egyik sápadtan. A másik kipirulva. S mikor Vétek Imre torkán az utolsó falat is lecsúszott, az anyja felemelte fejét.

— Valami hiba azért csak van az étel körül, fiam.

— Micsoda? — törölgette a száját az ember.

— Az, hogy a rétest a saját feleséged süttötte. Én a paprikást főztem, a beleg kocsonyát, akitől már is megfájult a hasad, — mutatott az anyja a tányérra, meg a fazékra s átölelte a menyét. — Ne hallgass, kislányom, többet erre a bolondra, — bőkött a fiára. — Látod, csak a szája jár. Meg sem képes különböztetni a főztünket.

Vétek Imre nekidőlt az asztalnak. Úgy érezte, minden rétes a torkát fullasztja. Szédelegve nézett a két asszonyra, akik egymást átölelve, nagy nevetéssel mentek kifelé a házból. S mikor meghalt kint a gúnys hatotázás, vad káromkodással felugrott. S úgy vágta ki a paprikás-lábat az udvarra, hogy négy ablak-karika jajgatott utána.

— Látod lányom, egy kis átjatos füllen-tés és már repül a háztartás, — mutatott a kidobott lábasra az anyja a ház sarkánál nevetve s a menyé feléhez hajolt. — Tanuld meg, hogy egy asszonynak még fülleníteni is kell tudni, ha azt akarja, hogy a guta meg ne üsse a családí boldogságot. Ezután, ha valami nem ízlik ennek a betyárnak, csak mondj azt, hogy én főztem, — veregette lapos mel-lét s mint aki jól végezte dolgát, dúdol-gatva indult hazafelé. Gyomai György

A HÓSPORT

számokban és adatokban

A legmagasabb fekvésű és éppen ezért úgyszólván állandóan alkalmas hó-sportoló hely a svájci Jungfrau-csúcs nyerge, amely 3500 méter magasságban fekszik a tenger színe fölött. Itt az egész év folyamán, még a nyári hónapokban is úzhető a sí-sport.

*

A világ legrészesebb fekvésű téli sportoló helye Svédország északi részében fekvő Abisko falucska mellett van, Stockholm városától vasúton 35 órányira, az Északi-sarktól pedig 250 kilométernyire. Természetes, hogy az itteni nagy túristaszalodák csak husvét táján nyitnak, mert ekkor kezdődik a világos évszak.

*

A sí-sport élvezredes multra tekinthet vissza. A Stockholm melletti Fiskatorpet közűs sí-múzeumában körülbelül 500 pár különböző sí van kiállítva, közöttük egy 4000 esztendő, amely kőbaltá segítségével készült.

*

A legjelentősebb sí-ugróversenyeik minden év februárjának végén Osló városában zajlanak le, sokszáz résztvevő jelenlétében. A nézőközönség száma pedig mindig meghaladja a százezret.

Hangutánzó kerestetik...

IRTA HARRY TENWEL

FORDÍTOTTA MOLY TAMAS

«A nyájas sünhöz» címzett kávéház egyik vendége buzgón olvasta a «Star» hirdetői rovatát, melyben variété-színpadok keresnek hatásos számokat. A hirdetői rovat ezúttal igen rövid volt, mire a hasbeszélő és hangutánzó arca mindjobban megnyúlt. Az évad ugyanis már megindult, a nagy színpadok műsora készen állt. Signor Alloni, a hangutánzó, szintén jó szerződésben volt «A Nyájas Patkány» című variétéjénél; de a rendőrség tegnap bezárta a helyiséget, mert egy vén őrmestere megbotránkozott azon, hogy három ifjú nápolyi leány — az öreg közeg erkölcsi érzéke szerint — nagyon is lenge ruhácskában ropta a közkedvelt tarantellát. Így történt, hogy signor Alloni már a szezon elején szerződés nélkül maradt. Viszont alig volt reménye, hogy ez a fölöttébb kellemetlen állapot hamarosan véget érjen.

Pillantása egyszerre csak megállt egy kis hirdetésen, melyet első olvasásra nem vett észre:

«Jó hangutánzót keresek, nem nyilvános, egyszeri föllépésre, nagy fizetésért. Ajánlatok e jellegre: X X. 1000.»

Eloivasta megegyszer. Ez mit jelentsen? Ez a szó: «fizetés» neki szokatlan. Eddig mindig gázsit kapott. És mi az a «nem nyilvános föllépés»? Egyesületek is, melyek estéik alkalmával meghívnak művészeket, nyilvános előadást tartanak, mert hiszen a jegyeket eladáik ismerősöknek. Talán «zártkörű úri este» adta fel ezt a hirdetést? De mit keres ott egy hangutánzó, aki állati hangokat mutat be? Oda inkább a nápolyi leánykák valók. Alloni nem volt a hosszú töprengés barátja.

— Pincér! Tiniát, tollat, tisztességes levélpapíros!

Két nap mulva levelet kapott, melyben felszólították, hogy tíz és tizenkettő között jelentkezék az Esh Automobilgyárban az igazgatóságnál és keresse fel Esh igazgató urat. Pontban tíz órakor álltpe az igazgató úr szobája küszöbét.

Esh igazgató, idősebb úr, rövidre nyírt szakállal, hosszú és sovány, felállt helyéről. — Ön a hangutánzó? Minden hangot tud utánózni?

Kibugyborékolta a szavakat és meg lehetett rajta látni, hogy ideges és izgatott.

Alloni mosolygott. Az íróasztalnál állt és egyik lábát átrakta a másikon, kecsesen; az igazgató még nem kínálta meg helyell.

— Minden hangot, igazgató úr! Kezde a kitömött oroszlánon egészen a tarka lepkéig.

Csakhogy az igazgató nem volt a tréfa embere. Közéllátó szemével rámeredt aranykeretes pápaszemén keresztül, de szigorúan, majd kellemetlenül recsegő hangján folytatta a kihallgatást.

— Itt most nincsen állati hangról szó. Önnek emberi hangot kell utánóznia. Önnek a — most egy pillanatra tévovázott — ... az én hangomat kell utánóznia, de úgy, hogy senki észre ne vegye, vajjon ön beszél-e, vagy valóban én. Ért ehhez? Alloni ránézett értelmetlenül.

— Hogy senki észre ne vegye, ön beszél-e, vagy én? ...

— Az igazgató csekély harminc esztendővel idősebb nála. Igen hosszú és igen sovány, míg ő alacsony és kerekded. És a kopaszága, melyet gyér hajkorona keretez fehéren. És a szemüveg és a kidülledt szempár! Itt ne vegyék észre

Magyar perzsaszőnyeg. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában (Teréz-körút 6. szám.)

a kettőjük közötti különbséget! A homlokáról olvasta le az igazgató az aggodalmait.

— Telefonbeszélgetésről van szó. Helyette: önnek kell ugyanis Hamburgba utaznia s onnan fog ide telefonálni. De úgy kell beszélnie, hogy azt higgyék, én vagyok a telefontól. Ért ehhez?

A kis, kóvér Alloni homlokát ellepte a verejték. Miféle kalandba bocsátkoznék itt? Az igazgató bizonyára sikkasztott. Meg akar szólni és ő, a derék, becsületes Alloni terelje hamis nyomra az üldözőket. Mindez villámgyorsan végigkísázott a fejében. Felháborodva hátrált.

— Nem, ilyen mulatságba nem megyek bele! Nem óhajtom, hogy dolgom akadjon a rendőrséggel!

— A rendőrséggel? — az igazgató nevetett; rút, rekedt nevetés volt. — Mi dolgom nekem a rendőrséggel?! Nem akarok magától semmi olyat, ami büntetendő. Ezt tudhatná a maga emberiségéből. Aki el akar követni valamit, nem keres hozzá cinkostársat az újság útján. Nem, semmi törvényelleneset nem kívánok öntől. Különbben is, a munkájdért ezer márkát fizetek.

Alloni elszédült. Ezer márka! Megembeleltte magát, fölegyenesedett és rövid meghajlást produkált.

— Igazgató úr... rendelkezésére állok! Az igazgató megint nevetett.

— Tudtom. De meg tudja-e csinálni? Úgy tudja majd utánózni a hangomat a telefonba, hogy senki a megtévesztést észre ne vegye? Még az se, aki engem nagyon jól ismer?

Alloni a kabátja kivágásába dugta a kezét és azon igyekezett, hogy lenézzen az igazgatóra. De mert az igazgató állt és két fejjel volt hosszabb nála, ez a kísérlet nem sikerült.

— Minden kétkedés tudásomban halálos sértés. En vagyok a világ legkiválóbb hangutánzója.

Az igazgatót mintha ez megnyugtatóná. Megint leült és rágyújtott egy cigarettára.

— Úgy. Ennek örülök. Rögton tudja a hangomat utánózni, vagy pedig készül-nie kell erre?

— Egy rövid tanulmányozás mindenesetre szükséges. Foglalkoznom kell az ön hangjával.

— Három nap elegendő ehhez?

— Három? Egy napnál több nekem nem kell. Igen nagy művész vagyok. Az igazgató fontolóra vette ezt a kijelentést.

— Nem. Jobb a három nap. Különbben feltűnnék. Szerződöttem magántitkáromnak. Akkor itt ülhet az irodámban és figyelmesen hallgathatja a beszédemet. Három nap mulva el fogom bocsátani. Azt fogom mondani, hogy meglopott.

— Engedelmet kérek! ...

— Az igazi nevét természetesen nem fogja megtudni senki sem. Így tehát önnek ez egészen mindegy lehet. Már mindent kigondoltam magamnak. Persze, nem szabad semmit se kifecségnie, senkinek erről ne szóljon.

Alloni fölemelte a jobbát.

— Ha megelégszik egy becsületes ember szavával ...!

Az igazgató morcos képet vágott.

— Jobban szeretem a bánatpénzt. Olvassa el ezt itt. Már mindent megfogalmaztam. Fizetése ezer márka. De ha bármit is kifecség, fizet nekem kétezer. Alloni azt olvasta, hogy Hamburgba kell utaznia, ott néhány szót kell a telefonba mondania, aztán visszajön Berlinbe. Ezért kap ezer márkát.

— A hamburgi út költségeit külön fizetem. De arra az időre, melyet az íro-

dámban tölt el, nem kap semmit. Ez már bele van kalkulálva az ezer márkába. Alloni aláírta a megállapodást. Miután az igazgató elvette a szerződést a kabátja belső zsebébe, helyel és cigarettával kínálta meg Allonit. Belátta, hogy adósa a magyarázattal.

— Ugyanis a feleségemről van szó. Azt akarom tudni, megcsal-e? Nem valószínű. Mert ő huszonhárom éves, én meg hatvanegy vagyok. Két éve, hogy feleségül vettem. Talán butaság volt. Talán megcsal. Nem tudom. De az ön segítségével meg fogom tudni hamarosan. Amikor Berlinben vagyok, ő ezt nem teszi. Nem teheti. Mert sohase tudhatja, hogy mikor megyek haza. Nagyon pontatlan vagyok. Szándékosan vagyok az. Néha azonban el kell utaznom üzleti ügyekben. Ez nagyon kellemetlen. Már minthogy nekem. Érti? Sok a jóbarátom, kit mind nagyon szívesen fölsvarovánának. Mert a feleségem csinos, nagyon csinos. Ikt a képe. Ujjával rámutatott egy képre, mely drága keretben állt az íróasztalán. Alloni egy csinos, karcú nőket látott rajta, ki paizán szemekkel mosolygott rá.

Az igazgató elővett egy sárga selyemkendőt és leterőlte a homlokát.
— Ezért gondoltam ki a következőt. Azt fogom mondani a feleségemnek, hogy el kell utaznom Hamburgba. De ön fog helyettem oda elutazni. Délután indul a három órai vonattal és hétkor Hamburgban lesz. Akkor rögtön telefonál a feleségemnek s az én hangommal mond majd neki néhány jelentéktelen mondatot. Ezt le fogom önnök írni egy cédulára. Föltételezem, hogy ön nyolckor fog telefonálni. Ha a feleségemnek szeretője van, a telefonbeszélgetés után nyomban összekötetésbe fog vele lépni. Kilenckor ott lesz a Don Juan. Féltízkor viszont majd megjelenik én. Megértett?

— All right! — mondta Alloni. Csak ezt a két angol szót ismerte. Négy nap múlva Hamburgba utazott. Kényelmesen heverésztett egy másodosztályú fülke sarokülésén s kinézett az ablakon. Ezer márká gázi és háromszáz márká utiköltségre! Összesen ezerháromszáz márká! Ma délelőtt megkapta az egész összeget. Úgy érezte, mintha megütötte volna a főnyereményt. Ezerháromszáz márká! De minél jobban közeledett Hamburghoz, annál rosszabb lett a hangulata. Egy rüt gondolat támadt benne, mely fúrta és fúrta. Amit most meg fog tenni, az a törvény szempontjából kifogás alá nem esik. De tud-e érte felelni önmaga előtt is? Az íróasztalon álló képre kellett gondolnia. Az a kacagószemű, csinos fiatalasszony! Ha jól járssa a szerepét, ez a szempár hamarosan abba fogja hagyni a kacagást. Az asszonyka huszonhárom éves és az öreg hatvanegy. A nagyapja lehetne. És ő, Alloni, legyen ennek az öregnek a segítségével? Ő ringassa biztonságba a boldogtalan áldozatot?! Pihá!!

— Alattomos besúgó! — zümmögte valami a fülébe.

Az órák tovaszálltak.

Wittenberge — Ludwigslust — Hagenow — Büchen.

Hamburg, Zentralbahnhof!

Autóba ült, egy szállóba vitette magát. A lift felvitte a magasba. Bement egy szobába, megmosdott, megint lement a liften, bejelentett egy beszélgetést, sürgős beszélgetést, ott ült a nagy előcsarnokban és várt. Várt.

És égette a zsebet a pénz. Szerette volna visszaadni, ámbar sohase volt együtt ennyi pénze egyszerre. De most már nem lehetett visszalépni. Vállalta a feladatot, el kellett végeznie.

— Berlin! A sürgős beszélgetés Berlinnel! — kiáltotta egy éles fiúhang.

A telefonboy felrántotta a fülke ajtaját. Alloni a sötétben állt, kezében a kagylóval. A messze távolból lágy, meleg hang szállt feléje.

— Apukám, te vagy? Jól utaztál? Igen, itt a Nyuszid. Mikor jössz haza? Már vágyom utánad.

Alloni kezében a cédula. Nem tudta leolvasni a szöveget, mert a villanyt nem kapcsolták be. De tudta a szöveget szó szerint.

— Igen, Nyuszikám, én vagyok. Valószínűen csak holnapután...

De a hangja hirtelen kisiklott. Összegyűrte a papírt, ledobta a padlóra, s egy hang, mely már nem az igazgató hangja, szólt — nem: ordított a készüléke:

— Az Isten szerelméért, nagyságos asszonyom, vigyázzon! Férfie Berlinben van. Meg akarja önt lepni. Minden pillanatban benyithat!

Éles siktítás. Azután csend. Csak zúgás-búgás szalad végig a dróton.

Alloni lassan ment vissza az előcsarnokba. Belerogyott egy székbe.

— Pincér, pezsgőt, egy egész üveggel!

Azután halkán, egészen halkán mondta:

— Alfons Alloni, te egy gazember vagy! Rászedted az igazgatót.

A pincér hozta a pezsgőt. Gyorsan magába töltött egy pár pohárral és szigorú féltete megenyhült. Az ötödik pohár után már megint tudott mosolyogni.

— Nem vagy gazember, Alfons Alloni. Nem tudsz egy asszonyt elárlúni. Tisztes-séges fickó vagy.

Másnap visszautazott Berlinbe. Lakásán két levelet talált, melyek távollétében érkeztek. Az egyiket «A Nyújas Patkány» igazgatója írta. A rendőrség tilalmát visszavonták, mert az olasz nők megérték, hogy megfelelő trikóban fognak föl-lepni. Jelentkeztek rögtön. Az elmaradt fellépési díját is kifizetik neki.

A másik levelet Esh igazgató írta:

«Tisztelt uram!

Feladatát jól oldotta meg. Feleségem azt mondja, hogy nem vette észre a legkisebb különbséget sem. Én ugyanis elmondtam neki mindent. Voltaképpen csak hallgatóni akartam az ajtón, vajjon egyedül van-e, azután eltűntem volna. Végül mégis változtattam tervemen. Mert, amikor hazatértem, feleségem egyedül volt. A cselésdészt a színházba küldte és kézimunkázott egy pár papucsot, mellyel meg akart lepni születésem napjára. Erre azután mindent elbeszéltem neki és ő megbocsátott. De még azt is mondta, hogy ezt nagyon is meg tudja érteni. Nagyon okos asszony. Önnök is üdvözlét küldi és azt üzeni, hogy az Ön jutalmajátékára elmegyünk a színházba. Akkor ő maga fog átvnyújtani Önnök egy szép nagy koszorút.

Kitűnő tisztelettel

E. E. >

ÉJJELIZENE

Borz Andrászt legedesebb álmából ébresztette fel a cigányzene. Odalenn az ablak alatt a banda ábrándosan húzta:

„Szerelmes vagyok én,
szép asszony magába...”

Borz András összeráncolt homlokkal kezdte gondolkodni: a házban rajtuk kívül csak az aglegény alezredes lakott, a szerenádt tehát nem szólhatott másnak, mint az ő feleségének.

— Ébredj csak gyorsan — szólt oda az asszonynak. — Éjjelizenét kapsz. A hangja tele volt megbotránkozással.

Az asszony álmosan kérdezte:

— Én, éjjelizenét? Az nem lehet.

— Mivel nem valószínű, hogy az alezredesnek adnak éjjelizenét és mivel itt játszanak az ablak alatt, csak neked szólhat. Eredj az ablakhoz, gyujts gyertyát és nézd meg, ki az?

— Nem megyek oda, mert engem nem érdekel, ki az? — mondta az asszony.

— Hát majd akkor megnézem én! — emelte fel hangját a férfi. — Az a Berényi már eddig is gyanús volt nekem, minek jár az ide olyan gyakran, mi? Ha ő adja az éjjelizenét, akkor már tudni fogom, mit jelent és számolok vele!

— Ugyan, hogy jut eszedbe ilyesmi? — csillapította az asszony. — Nekem semmi közöm Berényihez, neki pedig egyéb gondja is van, mint éjjelizenét adni. Magában pedig ezt gondolta:

— Csak nem ment el az esze Berényinek, hogy éjjelizenével elárlújon bennünket. Eddig minden olyan jól ment, óvatossá voltunk és senki sem vette észre, ha néha alkonyat után besurrantam hozzá. Talán mulatott valahol és sokat ivott.

Közben a férj az ablakhoz lépett.

— Sötét van, — mondta bosszusan, — nem látni senkit, csak a banda körvonala. De majd én végére járok a dolognak! Kinyitotta az ablakot és lekiáltott:

— Hé, primás, azonnal gyere fel ide hozzám. Ha nem jössz, közelek lövök!

— Jövök én nagyságos úr, szaladok.

— No, most megtudok mindent, — fenyegetőzött a férj. — Ha pedig Berényi húzhatja itt, akkor jön a leszámolás.

Az asszony most már el volt készülve, hogy Berényi adja a szerenádot és igyekezett előre kivédeni a bajt.

— És ha ő huzatja — szólt most erőltetett könnyedséggel, — abban sem találnék semmit. Elvégre egy szerenádot nem okvetlen szerelmi vallomás, hanem a tisztelet jele, kedves figyelmesség.

— Úgy? — mondta gúnyosan a férfi. — Kedves figyelmesség? Már előre megenyhítettél?

Most óvatosan belépett a primás és mögötte még három cigány.

— Mondd meg azonnal, ki rendelte ezt a szerenádot? — rivallt rá a férj.

— Nem rendelte ezt kéremalácssan senki — felelte a primás. — Hanem mikor a multkor a Borz nagyságos úr éjjelizenét adott velünk a szépséges Kárászné nagyságának, akkor nem méltóztatott nekünk fizetni. Azóta ötször is kértük azt a kis pénzt, de sohase méltóztatott. Hát megbeszéltük a bandával, hogy idejövünk az ablak alá, aztán addig játszunk itt, amíg meg nem kapjuk a pénzünket.

Borz dühösen dobott oda egy bankót. Az asszony pedig fölénybe kerülve kezdte:

— Úgy? Szóval te éjjelizenét adtál a szépséges Kárásznénak?!

— Nézd, fiam, — magyarázta zavartan a férj, — elvégre a szerenádot nem okvetlen szerelmi vallomás, hanem a tisztelet jele, kedves figyelmesség...

Halász Imre

A KÍNAI TÖR

Hóry László

LEVELE

Bob Richardson bűnügyi rendőrfelügyelő, aki hosszú évtizedeken át Sanghajban teljesített szolgálatot az ottani angol követségen, alaposan ismerte a kínai népleket és erkölcsöket.

— Ne ítéljék felületesen és látatlanban — mondotta. — Én ama kevésszámú külföld-járó angolok közé tartozom, akit kínai ember igazi barátjaul fogadott. És mint ilyen, közvetlen szemtanuja voltam egyszer egy véres és borzalmas Drámának.

Bob Richardson belefogott a történetbe:

— Wai-Hong-Ling, a hatalmas sanghaji üzletház tulajdonosa, szinte gyerekkori ismerősöm... Ha jól emlékszem, vagy harminc éve, az oxfordi egyetemen ismerkedtünk meg, ahol én a kínai nyelv tanulását is felvettem a tantárgyak közé. Hogy a nehéz nyelv titkaiba közvetlenül behatoljak, kerestem sárga diáktársaságát és így fejlődött ki a valóban bensőséges barátság Wai-Hong-Ling és közöttem. Amikor azután évtizedek múltán Sanghajban összejártunk, megállapodott, érett embereként: a fiatalkori barátság új erőre kapott. Egy tavaszi estén, amikor hazafelé indultam a követségről, Wai-Hong-Ling kínai szolgája toppant elé a kapuban. Egy levelet hozott gazdájától, amelyben arra kért, hogy az este folyamán keressem fel házában.

Alig egy óra múlva ott ültem Wai-Hong-Ling pazar fényűzéssel berendezett dolgozószobájában, amely az egyetlen európai ízlés szerint összeállított helyiség volt a palotában. Házigazdám havannaszivarral kínált meg, miközben élénk, fürgé kérdésekkel érdeklődött a munkám és a hangulatom felől. Felkértem: mondja meg, miért hívatott, mert a tekintetéből látom, hogy valami rossz hírt tartogat számomra.

— Bölcse beszéd! — bólintott Wai-Hong-Ling. — Amit most elmondani fogok, az nem a rendőrtisztviselőnek szól, hanem annak az embernek, aki megtisztelt barátságával. Én ma éjszaka gyilkos leszek, megölök valakit s természetesen én sem érem meg a napkeltét. Ez így van és nem lehet másképp!

Felugrottam, mert az ilyen szónak Kínában sokkal nagyobb súlya van, mint ideát Európában.

— Ki kényszeríti erre? — kiáltottam.

Wai-Hong-Ling régi kínai ötvösmunkával díszített, drágamivű görbe tört tett elem az asztalra.

— Ez a tör, ami parancsol nekem! — mondotta csendesen. — Van egy titkos szövetség, bizonyára hallott már róla, ez az 'Igaz kínai férfiak társasága'. Ez a vérszövetség ilyen törrel hajtja végre halálos ítéleteit.

— S ön... ön tagja ennek a szervezetnek?

— Igen — bólintott házigazdám. — Könnyelmű szívvel, fiatal korbanban beléptem ebbe a borzalmas szövetségbe és kereken huszonkét esztendeje semmit sem hallottam e titkos társaságról... Tegnap azután megkaptam ezt a tör, melynek pengéjébe... nézze... Kvang-Csó neve van belevésve. Ez azt jelenti, hogy ma éjjelig meg kell ölnöm ezzel a törrel Kvang-Csó mandarint, aki árulója lett a titkos társaságnak. És a tör parancsa ellen nincs fellebbezés.

— Szamárság! — legyintettem. — Nem élünk a középkorban. Ön felvilágosodott, modern ember... csak nem fog engedni az ilyen ócska babonának. Ha tart valamitől, jöjjön hozzám; közvetlen az angol követség mellett lakom.

Wai-Hong-Ling azonban bánatosan megrázta a fejét:

— A világ végéig menekülhetnék, akkor sem lenne biztonságban az életem... E pillanatban azonban Wai-Hong-Ling szolgája bukkant fel az íróasztal mellett és egy kínai névjegyet nyújtott át vendéglátó házigazdámnak.

Wai-Hong-Ling kiadta a parancsot, hogy vezessék be a látogatót.

— Rejtőzőn el a függöny mögé!

Szikár, magastermetű kínai férfi lépett most a szobába. Egész arcát, száját is fehér álarc fedte.

— Ha a szövetség parancsa miatt jöttél — mondta Wai-Hong-Ling —, úgy korai még a látogatásod. Éjjelig nem tartozom senkinek számadással.

Az álarcos azonban közelebb lépett az íróasztalhoz és felkapta a tör.

— Én ölm meg Kvang-Csót — mondotta messzecsengő hangon.

— Megőrültél? — kiáltotta Wai-Hong-Ling. — Vagy ennyire ellenséged Kvang-Csó?

— Kvang-Csó nem ellenségem. De atyád megmentett engem és gyermekeimet az éhhaláltól a nagy éhínség idején és én most fiának akarom visszafizetni, amit értem tőle.

— De én nem engedhetem ezt! — tiltakozott Wai-Hong-Ling. — Add a tör! Ezzel ügyes mozdulattal elkapta az álarcos látogató karját és ki akarta csavarni kezéből a kínai tör. Ott dulakodtak és birkóztak két lépésnyire tőlem, amikor az álarcos hirtelen megbololt és elesett. Felhemperegett a szőnyeges padlón és pedig olyan szerencsétlenül, hogy a tühegyes, papírvékony görbe tör markolatig szaladt a mellébe.

Előugrottam a függöny mögül, de Wai-Hong-Ling ekkor már ott térdelt a látogató mellett.

— De hiszen ez Kvang-Csó! — kiáltotta. — Akkor azért jött, hogy elrabolja a tör és megelözze a bosszút... Ehelyett azonban őt érte utól a végzte, beteljesedett a sorsa anélkül, hogy az én kezemből vér tapadna. A titkos társaság parancsa végre van hajtva és nekem semmi bántódásom sem eshet, mert hiszen itt volt a nagyszerű angol rendőrség egy előkelő, köztiszteltben álló tagja és a maga szemével látta, hogy Kvang-Csó önkezével, véletlenül oltotta ki az életét.

— Ember! — kiáltottam elszörnyedve. — Hogy csinálta ezt?

Wai-Hong-Ling mosolygott:

— Kedves barátom — mondotta azután titokzatos arccal —, ezt ön nem értené meg soha. Látja... nem olyan könnyű megismerni Kínát... És most jöjjön, üritsünk egy pohár hamisítatlan, eredeti skót whyskyt erre az ijedségre. Előkészítettem egy palackot!

Ime, a kiismerhetetlen Kína, uraim!

(Vécsey Leó fordítása)

Koichi Ehara, a berlini mandzsu követ-ség első tanácsosa volt a főváros leg-érdekesebb egzotikus vendége a napokban. A mongol arcú diplomata igen fontos küldetésben járt nálunk. Arról tájékozódott, hogy van-e valami akadály a önálló budapesti mandzsu követ-ség felállításának. Távoli ázsiai rokonaink, akik bennünk a szerencsés, előkelővé és gazdaggá vált külföldi rokont tisztelik, szeretnék kapcsolataikat szorosabbra fűzni Magyarországgal. Tudomásom szerint ennek semmi akadály sem lesz.

Gróf Andrassy Mihály Szigetvár mellett elterülő birtokán előkelő vadászat volt a napokban. A mánás puskások, akik közt Eszterházy Pál gróf, Festetich Kristóf gróf, Széchenyi Ferenc gróf és Andrassy Manó gróf pusztították leg-eredményesebben a fácnakat, nyulakat és rókákat, összesen 4740 darab vadat ejtettek rövid néhány nap alatt.

Érdekes művészi frigy született a fővárosban. Az énekművészet két kitűnő-ségének, Székelyhidy Ferenc dr., az Operaház örökös tagjának és nejeinek, Marschalkó Rózsának leányát, a bájós Székelyhidy Máriát eljegyezte a magyar konyhaművészet nemzetközi viszonylatban is sokraértékelt fejedelmének, Gundel Károlynak a fia, Ferenc.

barátosi Bibó Eszter, a pesti társaság kedves tagja, merész üzleti vállalkozásba kezdett. Paprikakereskedést nyitott, édesapja, barátai Bibó Kálmán főzsdetanácsos, a kitűnő agrár szakember irányítása mellett. Eszternek hódoló attól tartottak, hogy velük szembeni bánásmódja kicsit csipősebb, «paprikásabb» lesz, de ez az aggodalom, nyilván a kitűnő üzleti sikerek visszahatásaképpen, teljesen alaptalannak bizonyult.

Lázár Flórát, Lázár Pálnak és nejeinek, Madách Flórának leányát eljegyezte Bezzegh-Huszágh Miklós huszárőrhadnagy, a volt rendőrfőkapitány fia.

Tíz méteres, remek, tetővilágításos műterem épült Aba-Novák Vilmos festő-művész most elkészült Zöldmáli-úti villájában. A művész a napokban tartotta meg a műterem felavatását, amelyen Albrecht főherceg is megjelent feleségével.

Macartney angol történettudós, az oxfordi egyetem tanára, aki több magyarbarát angolnyelvű történelmet írt, a napokban Budapestre érkezett. Macartney az évek során kitűnően megtanult magyarul és magyarországi tartózkodása alatt nem is hajlandó más nyelven beszélni.

Katica eladósorba kerül

IRTA CSUKÁS IRÉN

Mikor négy évvel ezelőtt beszegődött hozzánk, nem volt több tizenöt évesnél. Szőke haja kemény varkocsba fonva csüngött a hátán, szeme riadtan szegeződött az arcunkra. Batyujában alt akadt néhány szegényes szoknya, rékli, meg egy nagy télikendő. Tőlen sohasem volt vele semmi baj. Vidám danázással kísérte a padlókefélést, mosogatta az edényt. Hanem ahogy az első tavaszi napok beköszöntöttek, egyszerre megváltozott. Gubbasztott az ablak mellett, nagyokat sóhajtott, az ételhez alig nyúlt hozzá. Húsvétig csak ment a dolog valahogy, de aztán Katica jókedvének, munkájának végkép befellegzett. Első évben nem tudtuk mire vélni a dolgot és mikor elsején előállt, hogy ő tizenötödikén elmegy, sértődötten útjára engedték. Mi is utazni készültünk, így nem fogadtunk helyére mást. Ősszel, mikor a nyaralásból visszatértünk, Katica is beállított. Az elmúlt télen magáraszedett gömbölyded formáknak ugyan nyoma se akadt, sovány, napégett arcából azonban boldog vidámsággal ragyogott felénk barna szeme.

— Hát te itt vagy, — bámultam rá csodálkozva.
Hadarva számolt be az aratásról, cseplésről, a kukoricáról, a malacokról, s végül, mint aki a világ legtermészetesebb dolgát mondja:
— Most peig visszagyűttem, kéröm.
Neveltünk a dolgon. Ő pedig, mintha csak tegnap hagyta volna abba, vidáman fogott a dologhoz.

A következő évben mindez pontosan ismétlődött. Az ilyen falusi jószág sohasem gyökerezik meg a városban, egyik lábával mindig otthon marad. Télen még csak kibírja, de a tavasz úgy húzza, mint a mágnes.

— Mán bizton epalántáta, — tört ki ilyenkor belőle. — A nagytagon kapálék mán a krumplit... Vagy... nem tom, hány kislibát kötött ezidén az a büdös tojó, tavál négyet belenyomott a tojásba.
Ezenközben természetesen a ruhákat elfelejtette kikefélni, a portörles egyszerűen kiment az eszéből, a mosogatásnál egyszerre két tányér pottyant a földre. Szegényke buzgógn igyekezett legyűrni magában a nagy vágyakozást és hősiessen kitarított május végéig. Tudta, hogy mi júniusban utazunk, addig meg csak ő is kibírja. Ebben a hősiességben nagy szerepet játszott a májusi bére is, ez tagadhatatlan. Mert Katica élére rakta a garast, akár valami vén zsugori.

— Mire gyűjtögetsz olyan szorgalmasan? — kérdeztünk tőle tréfásan.
— Ha maj férhől menek, legyek. — jelentette ki minden izgalom, vagy szemérmeskedés nélkül. Ugy mondta, mint egyszerű tény, amin gondolkodni nem érdemes.
— Talán bizony férjhez mennél már?

Katica vállat vont.

— Ráérek, maj menek, ha muszáj.
Ezidén csak május közepén kezdett komolyabban tavaszodni. Katica is nyugodtabban viselkedett, sőt, ami még egyszer sem fordult elő, kivárta az iskolaév végét. Péter-Pál előtt aztán szedte a holmiját, illendően elkészönt és ment haza. Nehéz hetek vártak rá. Előkészületek az elutazásra. Hiányzott a Katica dolgos két keze. Körülbelül két hét telt el így, hogy minden rámszakadt munkát egyedül végeztem, mikor egyik reggel az ajtóban Katica kerek képe mosolygott rám.

— Szent Jeremiás! Hát te hogy kerülés ide? Mi történt?
— Nem történt ippeg semmi, csak hát visszagyűttem.
— Most? Aratásidőbe? — faggattam csodálkozva.
— Azér még nem marad száron a búza, ha én el is gyűttem, — mondta Katica. — Tessen engem is elvinni a gyerekökkel, oszt inkább fizetni se tessen a nyáron, úgy fogok dógozni, hogy csak no.

Egyik csodálkozásból a másikba estem.

— Velünk akarsz jönni? Nem kell fizetés? Dehát mért nem maradtál otthon?
Katica késett a válasszal. Közben lerakta batyuját az asztalra. A határozatomat meg sem várta. Ha már pénz se kell, aratás se kell, akkor itt komolyabb okok lehetnek. Tündödvé nézegettem Katicát. Az meg csak úgy kendőldozgatás közben kibökte.

— A Gazi bácsi aszonta idősanyámnak, agyonver, ha a kezibe kerülök.
— Ki az a Gazi bácsi? És miért akar agyonverni?
— Mert a kancsi Gyurkát, az az ü fija, a Ferkó megszúrta vasárnap a táncba.
— Miket beszélsz te. Ki az a Feri és mért szúrta meg?
— Hát csak azér, — vont egyet a vállán Katica.

— Miattad?
— Úgy vélöm.
— Hát ez gyönyörű. És mi történt azzal a szerencsétlen emberrel. Csak nem halt meg?
— Nem hót meg, ispotálba vitték, oszt most egy kicsinyt dögrováson van, az igaz, de maj kilábol.

— Mit csináltál, te boldogtalan?
— En? — nézett rám ártatlan képpel Katica. — Nem csináltam én semmit. Csak nem ábattam a nyűvest. Montam én elégször idősapámnak, hogy neköm nem köll. Minek forcérozta. Kancsal is, meg üdös is, meg még kocsmás is. Köll a fenének.
— Édesapád neki szánt?

— Mer a Gazi bácsi teledarazsolta a fülit. Igön kiszemölt a fijának a vén cudar, de csak azótátú, miúta idősapám kihírlette, hogy velem aggya az üszöt, meg a kocát is a hét malaccal, meg hogy a nagytag is engöm illet, oszt pénzöm is van a sifonérba.

— Aztán az a verekedés hogy történt?
— Úgy vót, hogy mónár búzáját cseplőtük, mer hogy ü vót a soros. Szerettem vóna az etetőnek segélni a dobon, de a jányok nem hagytak. Elhibém áttak, oszt kergették a pelvalikba. Eriggy innét, te vakarcs, ott a pelvalik, neköd még ott a heled, — mondták.

— Pelyvaluk? Hát az meg mi?
— A masinánál, akin a pelyvát húzzák ki a gép alul, tetszik tunni. Komisz egy hel az, oszt utolsó munka. Gyereköknek, meg banyának való.
— Miért akartak odakülden?
— Mer, hogy nem számolok eladósorba. Azér.

Elnevettem magam azon a mérhetetlen keserűségen, ahogy Katica a rajta esett szörnyű sérelmet elmesélte.
— Mikor kerül nálatok valaki eladósorba? — kérdeztem mosolyogva.

— Most mán én is hozzájuk számolok, — húzta ki a mellét duzzadó önértettel Katica. — Mer hogy a Ferkó kiált értem, oszt mielött a táncba mentünk, a fát is elhasította.

— Miféle fát?
— A göncös fát.

— Az meg micsoda Isten bogara?
— A csak anyi, hogy aki legény elhasítja a göncös fát, akit a jány udvarába töttek, a mán jussot szörzött magának a táncból, oszt ha ügyes, a többihöl is. Idesapám kinn a gépné nagyba bangoskodott, hogy hát tövött ü is göncös fát a szerü elé. Persze ü a kancsit célozhatta. Vihogtak is a jányok furt. A kancsi meg ott lógott körültem. Hun a lábom csipkődte, hun a kendöm után kaparászott. Öntött az epe, majd szétvetőt, oszt a Ferkó fönn a dobon meg csak nízhetta. Nem töhetött addig sömmit, mig a sorja el nem gyütt annak röngye szerint.

— Édesapád miért ellenzi ezt a Ferkót, aki, úgy látom, tetszik neked? Talán szegény?

— A Ferkó? Nagygazdák ük. Húszhódasok.

— Mi a csoda? Hát ti?
— Idősapámnak csak öt hódgya van, meg három felesbe.

— Akkor meg mi kifogása ellene?
— Összeakaszkodtak a Ferkó agyával egy kicsinyt még az öszön, mer hogy borosak voltak. Öszt azér.
Katica kiegyenesedett és büszkén nézett rám.

— Azér a fát mégis a Ferkó hasította el. Öszt mikor a táncba mentünk, a legényök mán mind ott átak az ivóba, mer tutták, hogy nagy céco lösz.

— Senki se lépett közbe?... Előre tudtátok, mi fog történni, mégse akadályoztátok meg? — bámultam Katicára elképedve.

— A Ferkó dóga vót e, oszt abba nem szóhat bele más sönki. Az én szívem igön verdősött, mikó bemöntünk, oszt akkor még csak, mikó a későket megláttam. Sivítottam is, meg rittam is idősanyám kendőjibe, oszt fel se néztem, mig vége nem lött, oszt a csenderök bé nem gyűttek.

— Látod, látod, — feddtem Katicát. — Mit csinálsz akkor, ha az a szerencsétlen mégis meghal?

— Má mér halna meg? Legénysor a, maj kilábója.

— A Ferkódat meg lecsukják ám, tudod-e?

— De csak öszig. Annál nagyobb szava lesz otthon, ha visszagyűtt. Úgy vélöm, tavaszon mán egyűrűzhet.

— Te, Katica, mondd csak igazán, nem sajnáld ezt, ami történt?

— En-e? Mit sajnálnak rajt? Egyször mán eladósorba köllött jutnom neköm is.

Magyar Nők Lapja
szerkesztősége és kiadóhivatala
Budapest, Ferenciek-tere 7. sz

ÁLARCOS-MENET

Irta Kárpáti Aurél

Lengő zsinórra aggatva sorakoznak egymás mellett a kirakat üvegtáblája mögött a farsangi álarok. Katonás rendben, mint háborús képeken a lövészárokból felbukkanó fejek glédája. Olyan egyformák s olyan egyformán messze vannak az élettől, tömpe kínai orrukkal, felhúzott szemöldökükkel, vékony, lefogyó bajszuk zárjelébe szorított, nevető szájuk kármínpiros ívével. Jökedű, gondatlan, vidám maszkok s mégis, szinte megijesztenek. Üres szemgödrük sötétjéből valami kaján, gonosz rejtély komorlik elő. Nehéz és agasztó titkok feketesége. Mintha halottakat takargatnának a rózsaszínű lárvák. Halottakat, akik keserű gúnnyal, fenyegető vigyorgással leskelődnek át a festett papír résein. De ami még különösebb: ezek a bújkaló halottak tulajdonképpen maguknak az élőknek tükörképei. Torz vonásaikban — némi elmélkedés után — ki-ki magára ismerhet. Legfőképp pedig az embernek arra az ősi hazugságára, amely a paradicsom elvesztése óta örök-változatlan. Mert ott kezdődött, akkor, az első fügefalevéllel, az ágycikra csavart első állatbőrrel minden hazugság, — ahogy azt Sartor Resartus olyan mélytörtélmű humorral fejtette ki egykor híres könyvében, a *Ruhák filozófiájában*. A test fölött ruha más t mutat. S ilyen más t ó ruha a gondolat és érzés takarója, a szó is. Éppúgy, mint a név az emberen. Köpeny csak... álarc... dominó...

De a legigazabb hazugság: maga a farsang. Hiszen azt akarja elhitetni, hogy az emberek csupán most, erre a pár kurta hétre öltenek hazug maskarát, holott egész esztendőben álarc mögé lapulva járnak. Az a csekélység, hogy ez az egész évre, sőt egész életre szóló álarc levethetetlenül oda van növe az ember ábrázatához — mitsem változtat a lényegen. Azért mégis csak takaró, valóságot leplező, megtévesztő lárvá, amelyet egyképen visel bankár és báró, kalmár és tengerész, úr és paraszt, gazdag és szegény. Egyiké kegyes, másiké közönyös, egyiké büszke, másiké alázatos, egyiké meglegedett, másiké gyanakó vagy kételkedő, de maszk, álarc, lárvá valamennyi, nagyjöbten úgy, mint ádentben. S hogy alatta miyen az Ember igazi arcúata: ki tudja, ki látja? Egy másfélvezet előtt elhunyt olasz írón, Giovanni Rosadi írta valahol, hogy az emberek maguk között elitiokolják: amit tudnak, tiszteletet mutatnak az iránt: amit megvetnek; türnek és támogatnak elveket, intézményeket és rendszereket: amelyekben már rég nem hisznek, végül fölmentik azt: akit elítélnek és elítélik azt: akit csodálnak... Szinte közhely ez, mint minden igazság, de épp azért ki nem kezdhető, le nem tagadható, bármennyire jólesnek is az ellenkezőjét vallani valóságban.

Furcsa álarcosmenet az élet. S míg megálltok egy pillanatra a farsangi dominók kirakata előtt, nem nő-e hirtelen győtrő napi gondjaitok fölé az a kegyetlen megismerés, hogy kell az álarc. Kell, mégha megalázóan hazug is. Kell, nemcsak egy rövid farsangra, hanem az egész elébünk ködlő, hosszú életre. Kell, ahogy a *Vadkacs* tragikomikus hősnének is kell az „éltető hazugság”, amely nélkül elviselhetetlenné válik maga az élet. Emlékezettek: egy negyedszázad előtt az ember megpróbálta letépni magáról a „kulturhazugság” lárváját. S mi lett a vége? Verbe, szennybe, könnybe kevert maga körül ment. Azóta tart a szörnyű „szünóra”, demaskirozása minden szép jelszónak, szívek mélyén vallott hitnek és világmegváltást ígérő gondolatnak. Európai egységű, harc a civilizációért, latin fajták kulturfölénye, egészséges imperializmus, kis nemzetek önrendelkezési joga, újnacionalizmus, diktatura, népi elv, fajvédelem, vérmítosz — ki győzi szóval? — és jaj, hol vannak az igézetes maszkok szétépett foszlányai? Fölborított egységű, új háborúk magvetése, hardfenés és fenyegetőzés, szétdarabolt országok, népek kinullázása, erőszak és bizonytalanság mindenfelé. Nietzsche hörgő zokogása hallik Európa fölött: *Ah Eckel, Eckel!* Csupa ökölbeszorított kéz, csupa tajtékzó száj, csupa gyűlölködő jelszó. Letette és eldobta az álarcot mindenki: imperialista és kommunista, burzsu és proletár, császár és komédiás.

Micsoda kiábrándulás. Ősi valóságában láthattuk az Embert, akit a természet durva és kélelten keze váltotta a *talnra* formált, aki egy és ugyanaz Catalaunumtól Ptsa-móig, a népvándorlástól a „világbékéig”, — csak széd le testéről a ruhát, tépd le arcáról az álarcot. És látjuk ma is, úgy és olyannak, amilyennek eddig csak Swift lázas képzelete látta: törpének a jóságban, óriásnak a gonoszságban. Szemfogai agyarakká nőttek, akár a Pithecanthropuséi, karmai megnyúltak és ragadozásra bőbülték, hasonlatosan tertiárkorabeli őseihez, gondolatait a szenvedély vérhulláma futotta el s akár éhes volt, akár jóllaktak: csak tépni tudott, marni és falni. Értette már, ti jámbor optimisták, Jacobsen döbbenetes legendáját: a bergamói pestis történetét az újra megcsúfolt Názáretiről, aki leszállva a keresztről, otthagya a Golgotát, mert ezt az emberiséget — ha tán érdemes lenne is — nem lehet megváltani? Hol vannak az örvendező, lelkes tapsolók, akik az „igazság” győzelmeit ünnepeleik, mikor lemállott az ember álarca s kiütötte alóla fejét a ragadozó állat? Bizony, nem igen maradt számukra (és mindnyájunk számára) más menekvés, mint visszatérni a festett lárvához, a leplező farsangi álarchoz. A „kétlábú tollatlan” ugyan sokra mentünk...

Ne haragudjatok hát a farsangra, ha duplán hazugság is. Szükség hozta létre. Mint ahogy az életosztón találta ki magát a maszkot is. Védekezésül. A farsang csak dominóváltás, ártatlan álarc-csere, illuzionista játék, vizsgálatló önművés. Mig felvesszük olcsó, színes papírlárváját: elfeledkezünk arról a másíkról, az igaziról, amely egész életünkön át ránk tapad. Arról, amelyet az örök hazugság szelleme kényszerít rá az életre. Emberi méltóságunk talán megalázza ez az álarc... Mindegy. Csodálatos, pótolhatatlan varázssereje van: élni lehet vele. Élni és játszani tovább: társadalmat, kulturát, polgársultságot, haladást, könyörületet, sőt emberiséget. Mindent, aminek ritmusára évezredek óta lejt az Élet szakadatlan, örök karneválja. Ha letépitek, ha eldobjátok: mi marad, amiről fölismerehetitek magát az embert?

Aldott álarc, be jó, hogy v a g y. Téged akaszt a szomorú ember vérengző ösztönei, gonosz szenvedélyei és pusztító kívánságai fölé. Szegyenkezve, de hálásan fídi be veled meztelen csücsköt és rosszszánt, gyengeségét és ostobaságát. S még társa felé is csak úgy mer fordulni, ha te odasimulsz az arcához, különben saját testvére iszonyodva hőkölne vissza. Mig így, megcsalva a látszat széptő hazugságától, bízalommal fogadja el a feléje nyújtott kezét.

Talán... felve írom le... talán, mert az álarc — maga az ember.

**Kelengyebeszerzésnél
kérjen ajánlatot**

Zörgő Jánostól

vászónáru - kelengye - szaküzlet
textiláru nagy- és kiskereskedés

Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 19

Kelengyeösszeállítás **450.-** P-től, díjtalan költségvetés és bemutatás meghívásra vidékre is

Zörgő kelengye fogalom

HUMOR

A professzor dolgozószobájába benyit a cseléd és jelenti:
— Nagyságos úr, behoztam a Péterkét.
A professzor fel se néz és így mondja:
— Jól van, tegye a P-beűhöz.

Az új inas az első reggel a legnagyobb zavarban van. Fölkeresi az öreg kertet.

— Kérem, adjon nekem tanácsot, mit tegyek?

— Ha tudok, szívesen. Valami baj van?

— Igen. A nagyságos úr szigorúan meghagyta, hogy reggel hatkor keltem fel.

— Na és?

— Na és most hét óra van és még nem fektüd le.

Egy hatalmas szál bikaerősnek látszó paraszt állít be az ügyvédhez.

— Ügyvéd úr, tesszen engem az aszszonyiól elválasztani.

— Aztán milyen címen akar elválni?

— Azon a címen, hogy tegnap este irtoztatóan fejbévágott az asszony a kapavassal.

— Nana, nem lehetett az a fejbévágás olyan irtoztató, hiszen nem is látszik.

— Nem-e? Tesszen csak megnézni azt a kapavaszt.

A káplár úr hosszú időnk óta udvarol a Mari mindenesnek. Valaki megkérdi tőle:

— Na, káplár úr, hogy áll a Marival?

Nagy a szerelem?

— Nagy ám, de csak aféle platonikus szerelem.

— Platonikus? Hogy érti ezt?

— Hát úgy, hogy «csáá» kapok tőle, de kosztolt nem.

Az állatkerti majomketrecben két öreg csimpánz gubbaszt és nézi a jövő-menő embereket. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Ezeknek a szegény embereknek sokkal rosszabb dolguk van, mint nekünk. Mi egész nap kedvünkre lustálkodhatunk, nekik meg folyton szaladgálniuk kell itt a vasrács mögött.

VILÁGSZÉP ASSZONY

LAZAR ISTVÁN TÖRTÉNELMI REGÉNYE

6. GYASZDALT ZENGENEK A HÁRFÁK

Szóltak a fuvolák, a hárfák és üstdobok, lakomát ült Octavianus a királyi palotában. Agrippa és a vezérkar főtisztjei ott heverésztek az egyiptomi kereveteken. A borsos százzsal leöntött vaddisznósültef megették már s a drágaművű kupákban gyöngyözött az édes ó-bor. A mámor már tergetni kezdte arany ködét a barna római szemeken. Antoniusról beszéltek a férfiak.

— Összetörette Dolabella törvényábráit a fórumon. Forrongást szított Rómában, amikor kiterítette Julius Caesar véres köpenyét s a huszonhárom késszúrászt megmutatta rajta. A felizgult tömeg megrohanta a patriciusok negyedét és gyujtogaiva öldökölt... Az államkincstárt megkárosította hétszázmillió erejéig... Első felesége, Fulvia, Cicero levágott fejét meggyalázta.

— Igaz, — bölintott Octavianus. — A Tanács Antonius, Cicero szónoklatai után, a haza ellenségének nyilvánította...

— Kétszáz szenátort vágatott le! — kiáltotta Proculeius. — Az egész római világ-birodalmat Kleopatra kezére akarta játszani...

Egy katona lépett a lakomaterembe. Véres kardot húzott elő a köpenye alól.

— Antonius halott! — jelentette harsányan. — Ime, a kardja...

— Mi történt? — kérdezte a fővezér.

— Onkezűleg vetett véget életének... Kardjába dőlt...

— Hol van? — kiáltott Octavianus.

— Kleopatra tornyában, — jelentette a katona.

— Lehetetlen! — ugrott föl Dolabella. — Az őrtorony zárva. Itt a kulcsa...

— Az ablakon húzták föl, kötélben, haldokolva... csupa vér a torony fala...

— Szerencsétlen! — rendült meg Octavianus. — Mégis csak a sógorom volt, egykor barátom és most nagyrabcsúit ellenségem...

— Nagy ember volt, — bólogatott Agrippa. — A legnagyobbak közül való.

— És Kleopatra? Mi van azzal a szerencsétlen nővel? — kérdezte Octavianus.

— Őriöng, uram, — jelentette a katona. — A ruháját letépte magáról s körmeivel sebesre marcangolta testét...

— Menj, Proculeius és te is, Gallus! Mindenképpen akadályozzátok meg, hogy elpusztítsa magát... Vigasztaljátok meg a nevében s minden kérését teljesítsétek!

— És ha a holttestet kérné, hogy eltemesse? — kérdezte Proculeius.

— Róma halottja, — mondta Octavianus. — Hazaviszem a holttestét s a fórumon elégettetem...

Dolabella könnyörögve állt Octavianus elé:

— Uram, ne vedd el attól a szerencsétlen asszonytól. Tizennégy esztendeig szerette s ha elveszed tőle, őt sem viszed Rómába élve...

— Jól van, — mondta Octavianus. — Övé volt életében, a halálban is legyen övé... De vigyázzatok az egyiptomi királynő kincseire!

Gallus és Proculeius az őrtoronyhoz vágatott.

— Nyissatok ajtót!

— A kulcsa Dolabella parancsnoknál van...

— Törjétek bel!

— Ne, uram, — kérte az őrvezető. — Nagy halott van a toronyban...

Kleopatra a felső ablakban megjelent.

— Mit akartok? — szól le könnyörögve. — Kíméljétek... ha már engem nem, legalább a halottamat...

— Octavianus üzenetét hozzuk, — jelentette Proculeius.

— Várjatok... lemegyek az alsó ajtóhoz...

És lement a lépcsőn támoogyva.

— Itt vagyok...

— Octavianus azt üzeni neked, hogy vigasztalódj... Szánja Antonius, hiszen a sógora, barátja és ellensége volt...

Gallus odasüggött valamilyen egy katonának, aki másodmagával elrohant.

— Antonius már boldog, de én a legszerencsétlenebb asszony vagyok, — iajveszékelt a királynő.

— Bele kell nyugodnod, ha már így rendelték az istenek, — mondta Gallus.

— Nem hiszek én sem a görög, sem az egyiptomi istenekben... Ha egy ilyen nagy embernek így kellett elmúlnia, nincs igazság a földön...!

— Van, — felelte Gallus. — Antonius nagyot vétett: a hazája ellensége volt...

— Senki sem szerette úgy a hazáját, mint ő, — sóhajtott Kleopatra.

Jött már a két katona: hosszú létrát cipelt. Nekitámasztották az őrtorony falának.

Gallus intett Proculeiusnak, hogy menjen föl.

— Nehogy megölje magát... — súgta oda figyelmeztetőn.

— Nincs már senkim, — zokogott Kleopatra. — Csak Octavianusban reménykedem...

... Kérjétek meg a nevében, hogy legyen kegyelmes irántam s hagyja meg fiamat Egyiptom királyi székében...

— Ne csüggedj, királynő, — vigasztalta Proculeius. — Octavianus nagy úr és kegyelmes ítélő. Nem fogsz csalatkozni benne...

Proculeius már fent volt a létrán, mögötte két katona. Hirtelen beugrott a nyitott ablakon.

— Szót se! — kiáltott a szolgálókra.

— Csak a gyermekeimhez legyen jó és kegyelmes, — mondta lent Kleopatra.

Proculeius a körlépcsőn lesietett.

EZ VAGYOK

*Nap én nem lehetek: magasan ivelő,
csak egy piciny csillag: halványan
derengő.*

*Megtöröm a homályt azért egy parányit,
éppen egy aprócska szentjános-
bogárnyit.*

Halk szó a beszédem. Imádság a dalom.

*Amit ingyen kaptam, ingyen tovább
adom.*

*Hogyha nem értenek, nem szabad hogy
fájjon...*

azért a fény éjjen és a dal csak szálljon!

K. RÁCZ IDA

— Szegény Kleopatra, elfognak! — sikoltotta az egyik szolgálo.

A királynő visszafordult s megpillantotta a római. Kirántotta aranytörét, hogy lezúrija magát. De Proculeius megragadta a csuklóját.

— Nem kerülök élve a kezetekbe! — sikoltotta Kleopatra. — Nyomorult barbárok, hát még a fájdalom sem szent előtetteket?!

— Hallgass meg, Kleopatra, — fogta le mindkét kezét Proculeius. — Igazságtalan vagy nemcsak magad, de Octavianus iránt is, ha nem engeded, hogy nagylelkűségét bebizonyíthassa...

— Nem kell a nagylelkűségem!

— Térj magadhoz, — kérlette gyöngéden. — Nem kérhetsz olyat, amit meg ne adna...

Kicsavarta kezéből a tört. Kleopatra zokogott. A férfi belekarolt gyöngéden és fölvezette a lépcsőn. Akkorra már Gallus is fent volt a toronyban.

— Nyugodj meg, királynő, nem lesz bántódásod, — hajolt meg előtte tisztelteliesen. — Uruk megparancsolta, hogy vigyázzunk az életedre...

— Az én életem? — roskadt le Kleopatra. — Mit ér Antonius nélkül?... Ki vigasztal meg engem?

— Octavianus, — felelte Gallus. — Az ő kegyelme örökösöd feletted.

Kleopatra vére kiserkedt a körme nyomán. Haja kúsz. Ruhája rongy. Alakja tört. Arnyéka önmagának. Szemét vörösré marta a könny.

Sasok keringnek az őrtorony felett. Irlák a köröket az alkonyati égre, a pirok fellegek alatt. A balvégzetet hirdetik. A két alvezér szánakozva nézte a világszép asszonyt, hogy mivé lett. Kleopatra észrevette.

— Ne sajnáljátok bennem a trónvesztett királynőt, se a szenvedő asszonyt... Boldog vagyok, hogy megcsúnyultam. Boldog vagyok, hogy közel a halálom. Hogy érte szenvedhetek... hogy megismerem végre, mi a szerelem... most, amikor már elvesztettem...

Elhallgatott. Könnyei befelé folytak, a szívére: arra gondolt, hogy volt idő, amikor nem volt igaz hozzá... elárulta, de megbűnhődik most, omló könnyekkel sirtója gonoszságát... Ha nem árulja el: élne ma is és a világ ura volna! Rózsakoszorús fejével ülne a lakomasztalnál, boldogan és dicsőségesen... Mindenható istenek! Ha mégegyszer életre kelthetné a holtat, kit ő kergetett a halálba...

— A könny megvágaszta, — sóhajtott Proculeius. — És megszentel a fájdalom. — Hol van a halott? — kérdezte Gallus ijedten.

Kleopatira a virágos selyemtakarót leemelte a halottestéről.

A tiszték megindultan nézték: arcán fenséges nyugalom. A halál szól arcáról: megbocsátok mindenkinek, csak önmagának nem... Némán tisztelgettek a nagy halott előtt. Kleopatira a halott arcára borította a virágos takarót. A fellegek aranypirosan lebegtek a tenger felé.

— Egy nagy kéréssem volna, — törte meg a nehéz csendet.

— Octavianus nevében megadom, — felelte Proculeius.

— Enyém volt, amíg élt. Adjátok a halotttestét is nekem, hogy szívem szerint eltemethessem...

— Legyen meg az akaratod.

— Köszönöm... Egyiptomi szokás szerint temettetem el...

— De ő római...

— Az enyém!... És azt akarom, hogy teste ne hamvadjon el. A «Halottak városá»-ban kikészítik múmiáját a főpap és társai... és diadalmaskodni fog az enyészet fölött...

A tiszték eltűnődtek.

— Nem volna jobb, ha a Capitoliumon temettetnék el Róma nagy halottját?

— Nem adom, — mosolygott a királynő. — Szerette Alexandriát. Pihenjen itt, abban a sziklasírban, ahol kardjába dőlt. Én is ott fogok pihenni mellette... Színt játszott az ég, majd lassan kifakult.

— Mondjátok meg Octavianusnak, hogy hálás vagyok a jószágáért. A kincseimet elrejtettem, de felnyitatom az aranyvermet. Egész tartalmát neki adom, cserébe a halottért...

Visszaroskadt, nem beszélt tovább.

Az alvezérek elköszöntek.

A két szolgáló pedig letérdelt a halott lábához és halk hárfapengéssel énekelte az egyiptomi gyászdalt...

(Folytatjuk.)

ÚRI TÁRSASÁG

HIMEN-HÍREK.

Berky Zoltán ny. állampénztári főtanácsos, kedves előfizetőnk leányát, Mariát eljegyezte Horváth Ferenc oki. tanár, a Magyar Általános Hitelbank tisztviselője. — Terestyéni Irén somogyisóbi kedves előfizetőnk feleségül vette Horváth Béla Dombóvár. — Ő és egyházasbáthi Báthly Béláné budapesti kedves előfizetőnk leányát, Lillát eljegyezte királydaróczi Daróczy Ferenc. — Báró Pászthory Ilona kedves előfizetőnk eljegyezte Aczél Zoltán m. kir. repülőhadnagy, a Horthy Miklós-repülőakadémia tanára. — Oltai Boldizsárné budapesti kedves előfizetőnk fia, Oltai László MAV-tiszt eljegyezte Vándori Gittát, Budapesten. — Schmid Istváné budapesti kedves előfizetőnk leányát, Rózsiát eljegyezte dr. gellei Gelley István. — Kismácsédi Somody Pál ny. áll. rendőrtisztviselő és kamotsai Kamotsay Ida hódmezővásárhelyi kedves előfizetőnk leányát, Boriskát eljegyezte Zsibók Sándor főtisztviselő, Budapest. — Feig Mária somogyvári kedves előfizetőnk eljegyezte Szentirmay István, Nagykanizsa. — Széplaky Erzsébet rimaszombati kedves előfizetőnk és Pásztor Sándor örök hűség esküdt. — Klobusovszky Anna tornaljai kedves előfizetőnk eljegyezte Tamás Ferenc.

A közismert SEMLER cég mindennemű finom szöveteiben ma is nagy a választék.

ANCYAIKAK ÉRKEZÉSE.

Brettschneider Aladár m. kir. hajómaster és neje Tóth Mária kedves előfizetőnk boldogan tudatják, hogy a jó Isten 3 éves Evikéjük mellé öcsikét küldött, aki a szent kereszttségben a László Aladár neveket kapta. Keresztzüllők: Tóth Ernő városi tisztviselő és neje. — Pálmay Imre és neje kedves előfizetőnk örömmel jelentik, hogy kisfiuk született, aki a szent kereszttségben a József nevet kapta. Keresztzüllők: Thüringer József és neje. — Frank Jenő és neje budapesti kedves előfizetőnk boldogan tudatják, hogy kislányuk született, aki a szent kereszttségben a Márta Lujza Julianna neveket kapta. — Szabó Gyula forg. adóellenőr, emléklapos főhadnagy és neje Szabó Eleonóra kozmetikus mester, kecskeméti kedves előfizetőnk örömmel jelentik, hogy hároméves házasságukat a jó Isten kisfiúval áldotta meg, aki a szent kereszttségben a Gyula Iván Tamás neveket kapta. — Telky Lajos és neje Máté Zsuzsanna tornaljai kedves előfizetőnk boldogan tudatják, hogy Márta és Aranka kislányuk után az Ég kisfiút adott, aki a szent kereszttségben az István nevet kapta. Keresztzüllők: Kisfejes Malvinka és Bátki István. — Béres László vegyztisztító és neje Tóth Ilona tornaljai kedves előfizetőnk örömmel jelentik, hogy Ivánkájuk mellé a jó Isten megint kisfiút küldött, aki a szent kereszttségben a Miklós nevet kapta. Keresztzüllők: Béres Manyi és János, Krasznahorka. — Papp Gyula m. kir. csendőrtiszthelyettes és neje apátfalvai kedves előfizetőnk boldogan tudatják, hogy házasságukat az Ég leánygyermekkel áldotta meg, aki a szent kereszttségben a Julianna Mária neveket nyerte.

MŰVIRÁG, díszitoll, eredeti különleges-
ségek, menyasszonyi koszorú és fátlyol
Grosznál, IV., 5-5-ü. 1.

IN MEMORIAM.

Riesz Jakabné sz. Hösél Irén hűséges elő-
fizetőnk 52 éves korában, Budapesten
elhunyt. — Tóth Lajosné szül. Pögl Mária,
lapunk előfizetője, életének 63. évében
visszaadta lelkét Teremtőjének.

TUDOMÁNYOS ÉRDEKESSEGEK

EGY NÉP — FOGFÁJÁS NÉLKÜL. A legújabb orvosi kutatás szerint az embereknek csupán kis töredéke — mindössze 10 százaléka — rendelkezik egészséges fogakkal. Főképpen a nagyvárosokban ritkaság az olyan ember, akinek még soha nem fájt a foga. A fogfájás a mai kultúremberiségnek úgyszólván tipikus betegsége, amelyet természetellenes életmódjára, gyors étkezésére, legyengült szerveire és általános testi degeneráltságára vezetnek vissza. Kiderült azonban, hogy az évezredek egyiptomi múmiáknál, sőt az ősemberi csontvázaikon is megtalálták és fölsímerték a fogbetegségek nyomait. Más vélemény szerint a fogbántalmak kizárólagos oka a főtt étel. Annyi azonban feltétlenül bizonyos, hogy az úgynevezett kultúrétel a fogbántalmak számát és súlyosságát jelentősen mértékben szaporította. Ékesen bizonyítja ezt az a nép, amely nem ismeri a fogfájást: a Grönland belsejében lakó eszkimó. A kultúrának úgyszólván valamennyi «áldását» nélkülözve, az eszkimók majdnem kizárólag nyers tengerikutyahússal táplálkoznak, amelynek elfogyasztásánál éppúgy használják a fogakat, mint a kezeiket. Megállapítást nyert azonban, hogy a fogfájást egyáltalán nem ismerik. Viszont azok az eszkimótörzsek, amelyek Grönland déli partvidékén laktak, amelyek tehát már némi érintkezésbe kerülnek az európai kultúrával: a műveltség jótéteményei fejében a — fogfájást is kénytelenek voltak átvenni. Az északeurópai fogfájásnélküli nép pendantja egy délindiai malajai néptörzs. Schröder tanár kutatásai szerint ez a nép sem ismeri a fogfájást. Annál feltűnőbb ez, mert a malajiai tápláléka nagyon is fűszeres, azonfelül pedig nagyon sok cukornádat rágnak, szóval olyanokat, amelyek nagyon gyakran okoznak a fogak romlásának. Ennek dacára teljesen egészségesek fogsoraik. Schröder tanár ezt az úgynevezett «betel-dió» rágásának tulajdonítja, amelynek olajtartalma bevonja a fogakat és tökéletesen konzerválja. Ugyanilyen eredménnyel jár a dohánylevelek rágása, amely szintén védő és konzerváló hatású. Sajnos, mi európaiak sem a «betel-diót», amely pedig a dohánylevelet nem használhatjuk arra a célra, hogy fogaink épségét biztosítsa. Kénytelenek vagyunk beérni a száj és a fog rendszeres ápolásával, amelyek — ha nem is ennyire eredményesek, de mégis lehetővé teszik, hogy a súlyosabb betegségeket kikerülhessük.

AZ AGYVELŐ SÚLYA ÉS AZ ÉRTELEM NAGYSÁGA. Az agyvelő nagysága nem jelenti mindig az értelem nagyságát is. Igaz ugyan, hogy a világzenik sokszor abnormálisan nagy agyvelővel rendelkeztek. Az átlagos agyvelő súlya 1400 gramm, ezzel szemben a világhírű angol költő: Byron agyveleje 2240 grammot nyomott. Turgenyev orosz regényíró agyveleje 2012 gramm, Cuvier, a zseniális francia tudós agyveleje pedig 1930 gramm volt. Ezzel szemben viszont a világ egyik legnagyobb matematikus lángelméjének: Gauss-nak az agyveleje alig haladta meg a normális ember agyvelejének súlyát. Az agyvelő súlya egyébként a test nagyságával áll összefüggésben. Az óriási indiai elefánt agyveleje meghaladja az 5 és fél kilogrammot, ezzel szemben az okos pávián viszont 160 gramm agyvelővel kénytelen beérni (és sokkal okosabb lenni). Ez embernél általában véve az agyvelő súlya az egész test súlyának negyvenötöd része. Eppen ezért semmi összefüggés nem lehet az agyvelő súlya és a szellemi képességek között. A hatalmas természetű és majdnem két méter magas ember is lehet zseniális, ami azonban nem zárja ki az alacsony és vékony ember lángelméjének lehetőségét.

HÁZTARTÁS

Rovatvezető: ifj. székasi Sacelláry Györgyné

Sonkalé-levés. A megfőzött sonka levéből annyit forralunk, amennyi levesre szükségünk van. Ha nagyon sós, vagy zsíros, vízzel hígítjuk. Vékony rántást készítünk, felelesztjük és tálaláskor tejfelt adunk bele. Pírtott zsemlyekockával adjuk fel.

Tésztában sült vagdalthús. Négy nagyobb burgonyát megfőzünk, lehámozzuk és szitán áttörjük. 2 tojást keverünk a deszkára tett burgonyához és 2 deci liszttel, kevés zsírral, sóval, tésztává gyúrnuk. A burgonyás tésztát kisodorjuk és az előre elkészített, félig megsült darálthúst, vagy rövidkarajt, a tészta közepére helyezük, összesodorjuk, tojással megkenjük és forró sütőben szép pirosra sütjük.

Igazi tormáshús. Negyedliter ecet, ¼ liter bor, ¼ liter víz, só, 10 szem egész bors, 2 babérlevél, ½ citrom héja, 4 szem szekfűszeg kell hozzá és ezeket jól fel főzzük. Sertésfejet, lábat, fülét, farkát megtisztítunk és a boros lében puhára főzzük. Ha a víz lefőne róla, mindig ezt a keveréket töltjük hozzá a fűszerek nélkül. Mikor a hús jó puha, tálra rakjuk, kevés levet öntünk rá és hőven meghintjük tormával.

Májpástétom. 25 dkg borjú- vagy sertés-máját, 20 dkg sertéscombót, 20 dkg sertés-háját sósvízben megfőzünk. Ha jó puhára főtt, kivesszük a léből és kétszer-háromszor átdaráljuk, hogy jó pépes legyen. A leről kevés zsirt szedünk le és hozzákeverjük az átdarált húshoz, ízlés szerint fűszerezünk kevés pástétom-fűszerrel, főrtött borssal, csipetnyi szekfűborssal. Bomba formát, de lehet lábast, vagy fazekat, kivizzünk, beletesszük a jól elkvert pástétómot és vízfürdőben ½ óráig főzzük. A megfőtt pástétómot kiborítjuk és hideg helyre tesszük, míg jól kihűl. Különösen gyermekeknek nagyon jó tízórai, de vacsorára is adhatjuk, uborkával.

Parajmetélt. Félkiló parajt (spenót) sósvízben megfőzünk, utána kinyomkodjuk és szitán áttörjük. 2 egész tojással és annyi liszttel, amennyit felvesz és az áttört parajjal, tésztát gyúrnuk, vékonyra, mint a rendes metéltet szoktuk, kisodorjuk és metéltre vágjuk. Kifőzzük, mint a főtt tésztát, 5 dkg vajat felmelegítünk egy lábosban, belekerjük a kifőtt tésztát, tálra tesszük, 5 dkg vajat adunk rá és meghintjük reszelt sajttal. Külön is adhatunk mellé még sajtot. Hústalan napokon nagyon jóízű étel. Nagy vacsoránál előételnek vagy köretnek is kitűnő.

Kelkaposzta gesztenyével. Félkiló gesztenyét meghámozunk, a külső héját jól lekaparjuk róla, sósvízben puhára főzzük. A megfőtt gesztenyét szitán áttörjük és azzal a lével, amiben főtt, kissé felhígítjuk, hogy pürészerű legyen. 1 kg kelkaposztát jó puhára párolunk kevés zsíron, vagy vajon, azután összekeverjük a gesztenyepürével. (A kelkaposztát

darabokra vágva pároljuk.) Egy lezáráható formát kikenünk vajjal, meghintjük szitált morzsával, beleöntjük a gesztenyes kelkaposztát. 1 óráig gőzben főzzük. Ha megfőtt, tálra borítjuk és a következő mártással öntjük le. 1 evőkanál lisztből, kevés vajjal rántást készítünk. Felelesztjük tejjel és addig keverjük, míg jó sűrű pép lesz belőle. Ízlés szerint sózzuk és annyi pirospaprikát teszünk bele, hogy szép színe legyen. A formából kiborított gesztenyes kelre öntjük.

Hölgyeim! Le a kötötűvel

Itt a XX-ik század szennációja, a szab. „Rapid” kézi kötökészülék. Munkája kézimunka. Minden kötési minta köthető. Néhány óra alatt köthet magának pullovert, blúz, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. **Ára P 35.— Kérje 13. ismertetőt. Aruforgalmi Kft., IV., Sütő-utca 2. lételelet 3.**

TÉSZTARECEPTEK

Mákfelfújt. Négy tojás sárgáját habosra kikeverünk. 5 dkg vajat, 7 dkg cukrot, 5 dkg darált mandulát, 2 deci darált mákot, amit cukorszirupban előbb megfőzünk, 2 tejből áztatott zsemlyét szitán áttörve és a tojások habját jól elkeverjük. Kikent és meghintett formában 1 óráig főzzük. Csokoládémártást is adhatunk mellé, külön csészében.

Hideg rizs. Négy tojás sárgáját, 15 dkg cukorral habosra keverünk. Kevés citrom reszelt héját adunk bele és 12 dkg tejből megfőtt rizst keverünk hozzá. 1 tojás kemény habját, tetszészerinti apróra vágott befőtt vagy cukrozott gyümölcsöt keverünk bele. Poharakba töltjük, tetejére cukrozott tejszínhabot teszünk és egy-egy gyümölcsdarabot. Tálalásig hideg helyen tartjuk.

Vajas szeletek. Négy dkg vajból, 3 tojás sárgájából, 2 evőkanál rumból, 12 dkg lisztből és 6 dkg cukorból tésztát gyúrunk, jól kidolgozzuk s ujnyai vastagra nyújtva, hosszúkas szeleteket vágunk belőle, ezeket tojással megkenjük s darabos cukorral vegyített zsemlyemorzssával meg-hintve megsütjük.

Sós apró burgonyapogácsa. Hús 2 dkg vajat, 20 dkg lisztet, 20 dkg megfőtt és szitán áttört, tisztított burgonyát, sőt deszkán jól összegyúrunk, kisodorjuk. (Tojás nem jön bele.) Az ujnyai vastagra sodort tésztából minél apróbb kis pogácsákat szaggatunk, tojással kenjük meg és jó meleg sütőben sütjük. Kis rudakat is formálhatunk belőle és köménnyel hintjük meg. Nagyon jóízű és gazdaságos.

Kávékrém. Öt tojás sárgáját 5 evőkanál cukorral, 3 evőkanál erős feketekávéval, 2 tábla oldott zselatinnal a tűzőn sűrűre főzzük. Ha kihűlt, negyedliter kemény tejszínhabot keverünk közé. Formába öntve hideg helyre állítjuk tálalásig.

Narancskrém. Ötven dkg porcukrot, 4 narancs és 2 citrom levével jól kikeverünk, 1 liter kemény tejszínhabot és 8 tábla zselatint, amit előzőleg felolvasztunk, keverünk hozzá. Olajjal kikent formába öntve jég közé tesszük. Piskótatésztát vagy kész gyermekpiskótát adunk mellé.

É T R E N D

1940. január 21-től január 31-ig

21. **VASARNAP.** Ebéd: pulykaaprólékves, pulyka-sült, mustáros burgonyasaláta, karfiol vajjal, krémeslepény. **Vacsora:** hideg darálthús, cékla, püspök-kenyér, gyümölcs.
22. **HÉTFŐ:** Ebéd: hamis gujavésles, tüdőkása, szalonnás gombóc, dióskifli. **Vacsora:** paprikás burgonya virsivel, alma.
23. **KEDD:** Ebéd: gombaleves, rizses sertés-hús, uborka, csúsztatott palacsinta. **Vacsora:** párizsi, kosárka tojással, cékla, narancssaláta.
24. **SZERDA:** Ebéd: bableves sertéssülökkel, csipetkével, parajos metélt. **Vacsora:** pírtott borjúmáj burgonyával, befőtt.
25. **CSÜTÖRTÖK:** Ebéd: rizsleves, párolt felsál, kelkaposzta, mákosguba. **Vacsora:** tormáshús, vanillás kifli.
26. **PÉNTEK:** Ebéd: savanyú tojásleves, tőrös-csusza. **Vacsora:** rakottburgonya, sültgesztenye, méz.
27. **SZOMBAT:** Ebéd: paradicsomleves, hirtelensült karaj, tojásos csótszta, rántott alma-szeletek. **Vacsora:** hurka, kolbász, pároltkaposzta, burgonya, alma.
28. **VASARNAP:** Ebéd: kalarábéleves, rántott borjú, vagy bárány, cellersaláta, sültburgonya, gesztenyeterla tejszínhabbal. **Vacsora:** libamáj, sajt, alma, délről tészta.
29. **HÉTFŐ:** Ebéd: rizsleves, sonkás palacsinta, vagy sonkás karfiol vajmártással, csörögőfánk. **Vacsora:** keménytojás mustárral, sajt, vaj birsalmasajt.
30. **KEDD:** Ebéd: kacsaprólék-levés, kacsasült, párolt rizs, uborka, alma vagy izes palacsinta. **Vacsora:** hideg sült délről, vagy sonkás csótszta, befőtt.
31. **SZERDA:** Ebéd: burgonyaleves, citromos kolbász, sárgaborsó-püré, máglyarakás. **Vacsora:** paradicsommártás, tükörtójas, füge, narancs.

Takarékos háziasszony

gázzal főz,
süt, fűt, hűt!

Ha tüzhelyén kívül vízmelegítésre, fűtésre, vagy hűtésre is gázt használ — szobánként havi 20 m³-en felül —

a „takarékgáz” 40%-kal olcsóbb: köbméterenként csak 12 fillér

Az itt következő néhány szám biztosan meggyőzi önt is arról, hogy a háztartás olcsó tüzelőanyaga a GÁZ

	Fillér
Egy négytagú család fűzési költsége naponta kb.	20
Egy liter víz felforralása ..	1.2
Egy órai vasolás ..	4—5
A gázhűtőszekrény 24 órai üzemeltetése a külső hőmérséklettől függően ..	8—12
Egy fürdő készítése (100—150 liter fürdővíz) ..	12—18
Egy mosdóshoz szükséges melegvíz (10—15 liter) ...	1.2—1.8
Félórai fürdőszoba-fűtés ..	6—8

Használjon takarékgázt!

Felvilágosítás és tanácsadás a Gáz-művek Városi Irodájában:

VII., Rákóczi-ut 18. I., Alagút-utca 3. Főzőbemutató előadások a gáz takarékos használatáról minden kedden és pénteken d. u. 5 órakor a Gáz-művek VI., Vilmos császár-ut 3. I. emeleti bemutató-termeiben.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

SZERETEM AZ IGAZSÁGOT. Az ajándékot elküldtük. Másik kérdésére más helyen kapott választ, amivel, úgy véljük, meg van elégedve. A béérkezés időrendjében közöljük, ezért nem kerülhetett előbb sorra.

Fanni. Járjon továbbra is békével a régi, sűrűn kitaposott úton. De hogy ne ödöngjön rajta céltalanul, van nekem egy egészen barátságos és önzetlen ajánlatom, ami csak annyiból áll: ne szólj szám, nem fáj fejem. Nem fog úgy járni, mint most, hogy önre nehezteltek meg, pedig csak annyiban hibás, hogy a hallottakat tovább adta.

Semmi sem új a nap alatt. Fejtegetésében alig van szó a lényegről. Egy szó sincs arról, amit fontos volna tudni, hogy ön tett-e valamit a dolog tudomására jutásakor? Nincs szó arról sem, lát-e új ösvényt, lehet-e szélesíteni a régi utat, vagy mindjárt és gondolkodás nélkül lekanyarodik és miközben jókora vargabettűt ír le, a kákán is csomót keresgél. De ha találna is, felmentené-e a tárgyilagosan bíráló és gondolkodó előt? Miért tért ki ennek megvitatása elől? Ne csodálkozzék rajta, hogy innen nem láthatjuk tisztán az eseményeket. Olyannak tűnik magatartása, mintha velünk sem volna őszinte és bűjőcskát játszana. Csak az fél, aki magát is hibásnak érzi. A becsület sorompóján túl még szakadékok látogának, amit nem lehet viszontbiztossággal áthidalni. Aki nem hajol föléje, az esetleg nem is sejtí, hogy immár nem áll szilárd talajon és pillanatnyi szédülés és minden összeomlik. Ezt Ön is érzi, de még mindig sűrűn elfátyolozza az igazi tényt. Elvégre az sem lenne főbenjáró bűn, ha ezzel jóvátenné, illetve megakadályozná a dolgok lavinászerű zuhanását, de sajnos, itt már nem tudjuk támogatni az igazi út felé és pedig azért nem, mert Ön nem az alaphibát nézi, sőt azt egyáltalán nem nézi, hanem csak a végső momentumokon medítál s azokat sem idézi hűten. Sajnálom, hogy önként nem érezte az őszinteség szükségét, amit nem kérhetünk olyasvalakitől, aki nem ebben látja a megoldás lehetőségét. Nem következtethetünk visszafelé, képtelenség találgatásokból vezetni le a megoldást. Akinek domináns szerepe van ebben az ügyben, vesse le a fátyolt, nem élünk vissza bizalmával. Az orvoshoz sem a fényképét küldi el, ha diagnosztizál ker tőle, hanem megengedi, hogy kitapogassa a pulzusát és meghallgassa a szív verését, a tüdő működését. Úgy-e, igaz?

EGY HUSZONNÉGYEVES LEÁNY. Az ember lelke hasonló a hegedűhöz: szomorú és vig dalok felváltva szólnak meg húrjain. A fájdalom könnyei réa hullanak és mélyebben és tisztábban halljuk a lélek muzsikáját, ami gyógyít, vigasztal és enyhít. A családás lehevastotta reménység legszébb virágát s arra tanította, hogy védelmezőn tartsa kezét maga elé, mint a vak, aki nem ismerős a helylyel, hogy meg ne üsse magát. Eltűnt

szeme elől az ígért boldogság reménye. Nem börtönnek igent környezete néma tanui. Homályba sápadtak a tervek és reménységek, amiket a nő szív álomcspikével díszített az öröm költészeté. És összeomlott az álomból és valóságból formázott jövő és nem maradt semmi, ami megvigasztalná. De mégis van valami, aminek jénje, biztatása, vigasztalása átdereng a kétségbeesés feketeségén: az, hogy nem tehet róla, nem oka. Mennyi erő és önbizalmat adó megnyugvást meríthet belőle. Ebben a homályba került szürkületben is megtalálja azoknak kezét, akik feléje nyúlnak, hogy átsegítsék egy új tavasz virágos mezőire.

Zörgő kelengye fogalom.

Tom. Problémák vannak körülöttünk, amelyekbe, mint egy virágszirom, belekeveredik olyan is, mint a Maga levele, húszéves kislány, akinek nincs problémája, de jólesett írnia, mert úgy érzi, bártnak írt. Fények s árnyékok kavargónak a szavak mögött, szemünk fürkészi formájukat, a szívünket izgalommal tölti el az öröm, hogy van ilyen is. Kívánom, hogy így maradjon. A kis elbeszélés ennek a boldog hangulatnak a hajtása. Felhős-napos romantika csillog ki az egyszerű szövése alól. Tipikusan női, naivsága bájos, de éretlen. Savanykás, mint a zöld szilva. Fiatalsága mégis rendkívüli finomságokat éreztet.

Lapunk 1939. évi első és második felévi bekötési táblája megrendelhető kiadóhivatalunkban. Ára darabonként 2.50 P. Az összeg előre beküldendő. Postafordulattal portómentesen küldjük.

B. I. Egy levél terjedelmére összesűrítve elmondott életregénye csodálatosan színes variációját tartalmazza a mindenkori művészember lírai és drámai részletekben gazdag életének, amelyről még ma is, amikor már átlépte a csend-birodalma küszöbét, élő, multat eleve-nítő képeket őriz a lelkében. Meghatóan szép az Ön multja, mert szándékait a legmesebb intenciók irányították. A mostoha körülmények között, amely nem az Ön hibájából ilyen, megelégedet-nen foroghatja le önmaga és mások előtt is élete filmjét, mert a jóság és a szeretet dominál cselekedeteiben. — Ma is legyőzhetetlenül erősíti mély hite, ami eddig a szellem magaslátán megtartotta. A költői lélek számára a zord sziklák között is nyílnak virágok s ha lehajol hozzájuk, Isten közellétét érzi bennünk. **Tibor Zs.** Őszintesége igazi érték. Milyen tiszta, milyen egyszerű és mégis milyen titokzatos, amit remél és megvalósítani kíván. Sokkal több ez annál, mint amit sejtett: benne van az értelem lenyűgöző ereje, ami diadalmaskodik. Igaz: fájdalom elgondolni, hogy fiatalaság elmúlt s aztán szavai szerint nem tudja, hogy mult el, nem találkozott a lelket birtokló, lelket követelő szerelemmel. Ma, deresedő fejjel sajnálkozva néz utána a visszamen-térő tavasz után és néha melankólikus hangulattal idézi csábos szépségét. Az ön korában ne ködösítse el az esztét, még sok és szép boldogságra van joga. Nem a húszévesek boldogságára, hanem a korá-hoz illő, a korának megfelelő, de azért poetikuss szépségekben bő és gazdag bol-

Köszvényes fájdalomnál,

rheumatikus fájdalomnál, idegfájdalomnál, fejfájásnál, izületi és tagfájdalomnál, valamint meghűléses betegségeknél gyorsan és biztosan hat a Togat. Orvosok ezrei ajánlják a Togat-t, tehát Ön is bizalommal vásárolhatja. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Toga-t. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban kapható. 1.60 P.

dogságra, ami nem kevesebb, nem szerényebb a fiatalabb koruak boldogságánál. Ha megletsznt Önnék az a fiatal leány, nem is olyan nagy az évbni különbség (huszonhétéves), ne halassa, kérje meg. Kár minden percért. Kár késleltetni a jövő generáció érkezését. Biztosan tudom, hogy a lányok közül sokan vallják azt az elvet, hogy az ön korabeli férfi komolysága imponálóbb, mert fölynésebb. Fogadjunk, nem kap kosarat. Értésítsen az eljegyzésről. Gratulálni akarunk.

Igen tisztelt Szerkesztőség! Mielőtt a „Mit szeretek a nőben“ cikksorozat a napirendről lekerül, szeretném én is, úgy a magam, mint sok leánytársam elgondolását elmondani. A világ napról-napra változik és mi nők változatlanul ugyanazok vagyunk és maradunk, mint voltunk sok évvel ezelőtt. Belőlünk sohasem mulhat el az, ami a nőt igazán nővé magasztosítja:

LAKÁSÁBAN, ÜZLETÉBEN,
MŰHELYÉBEN DÍJTALANUL
MEGVIZSGÁLJUK,

jó-e,
célszerű-e,
gazdaságos-e

VILÁGÍTÁSI BRENDEZÉSE.

Világítási

tanácsadó-szolgálatunk

b. kívánságára a helyszínen, vagyis

lakásában,
üzletében,
műhelyében

felvilágosítást, tanácsot ad világításának korszerűsítésére, javítására. Helyszíni tanácsadás igénylését akár telefonon, akár levélben, vagy személyesen bemutatóinkban kérjük bejelenteni.

Bemutatóink:

II., Margit-körút 15. Telefon: 156-100
IV., Eskü-út 5. szám. Telefon: 186-810
V., Honvéd-utca 22. Telefon: 292-250
V., Váci-út 74. Telefon: 290-400
VIII., Baross-tér 2. Telefon: 138-588
IX., Ferenc-körút 9. Telefon: 146-430

BUDAPEST SZEKESFŐVÁROS
ELEKTROMOS MŰVEI

Jól világított lakás kellemes otthon!
Jól világított üzlet, kirakat vásárlót
szerez!

Jó világítás
fokozza a munkateljesítményt!

Váradiné P. Aranka kozmetika

legújabb amerikai rendszerű szépségápolás

Šzemölcsök, szőrszálak végleges eltávolítása. VII., Eizsébet-körút 8. T.: 136-097

F e j -

és derékfájás, idegesség, émelygés, tisztátalan teint gyakran csak az emésztési zavaroknak következménye. Ilyenkor is kell a **DARMOI**

a szeretet, a megértés, a jóság és a kiegyensúlyozott családi élet után való vágy. Ha az íróasztal mellett dolgozunk: évről-évre egymásra halmozuk a szürke hétköznapiakat s ha nem éltetne bennünket a szebb jövő reménye, talán nem is tudnánk ilyen becsületos kitartással teljesíteni kötelességünket. Higgyék el, ha ezer gondot rak is vállunkra az élet s ha ezerszer ökolbe szorul a kezünk a megpróbáltatások és kíméletlen tapintatlanságok özönében, ha ezerszer is gondoljuk, hogy nem bírjuk tovább, mégis él bennünk a hit. Biztosan tudjuk azt, hogy jut még nekünk is ünnepe, jut verőfény, jut megértés, melegség és kevesebb gonddal tarkított élet. El tudják-e hinni, akárhogy is megváltozott a világ, a szívünk érzésteli, mint nagyanyaink volt és éppen olyan tiszta és áhítatos lélekkel várjuk a pillanatot, amikor az életünkbe lép valaki akinek hűsége és odaadó felesége lehetünk a szögletesebb és legnemesebb értelmében. Nem lettünk fásultak, sem mesterkélték, hanem gyermekes boldogsággal örülünk, mindennek, ami jó és szép. A magunkfajta, komoly életcélt küzdő nőknél nem célnak a flört, a kaland, stb. Csak egy a célunk, egy a vágyunk, az, hogy olyan férfi fogja meg a kezünket, aki becsülettel közeledik hozzánk, akiben bízhatunk, akinek boldogságot ad a puha, meleg otthon, a gúgygős apró gyerek s az örömben és bánatában osztozó feleség. (Én kérдем, hogy van egyáltalában ilyen férfi?) Ez az igazság. Ezért élünk, ezért harcolunk, ezért imádkozunk, de ha nem jutna osztályrészünkül, akkor sem esünk kétségbe, mert inkább egyedül megyünk tovább a lelki egyensúlyunkat biztosító úton, minthogy léha kalandokba keveredjünk, vagy a férjfogás eszközeihez folyamodjunk. Nem és nem! Inkább választjuk ezt az utat, minthogy azokért a férfiakért harcoljunk, akik nem a szerető, meleg szívet keresik, hanem csupán a külsőjeget, a hozományt s akik később veszik észre azt, hogy mindezeknél többet ér az igaz, őszinte érzés. — Egy „Zengő”-aljai lány.

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársaim! Közül ki látna vendégül 2—3 hétre? Most épültem fel szivburokiritációból s orvosom véleménye szerint magaslati levegőre lenne szükségem. Betegségem anyagi képességemet teljesen kimerítette, ezért ellenszolgáltatás nélkül kézem munkámat és fehérenmüvarrást végeznék. Szíves válaszukat nagyon kérem „Utókérdés 28 éves” jelígre.

DR. FOLDESNE JÚNO» KOZMETIKAI LABORATORIUMÁNAK KÉSZÍTMÉNYEIT VEZETNEK! «JUNO» kozmetikai intézet, Budapest, IV., Károly király-út 24. szám. Telefon: 389-159. Szépségápolás. Végleges szőrtelenítés és szemölcsirtás felelősséggel. Tanítványok kiképzése. Díjtalan tanácsadás levél útján is.

APRÓHIRDETESEK

Ezen rovatban küldendő hirdetések szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 10 fillér. Tíz azon suli szóval hirdetés díja 1 pengő 50 fillér. Jelígs hirdetekre érkező levelek továbbításra hirdetés díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beküldendő.

Bundák, rókák, alakítások Kóky Endre szücs-mesternél, V., Vilmos császár-út 10. Tel. 386—784.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőért megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40. I. 10.

Zongorát vagy pianót készpénzfizetésért sűrűn venni. Telefon: 139—503. Zongoraterem.

Budapestre érkezőknek „Uri otthon” nyujtok 2 pengőtől. Hajdúné ny. MÁV főintéző neje, Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke-ház. Lift. T. 132—900

Legmodernebb szabás, varrás, fehérenmüszabászat, mestervizsga. Elit-szalon, Erzsébet-körút 46.

Zongorák, pianók előlegnélküli húszpengős részlete 350 pengőtől, legolcsóbban Fenyőné zongorateremben: Erzsébet-körút huszonhat. Bérzongorák csoda olcsón!

Hajszálakat, szemölcsöket, szépséghibákat végleges, nyomtalanul, garanciával eltávolít. Kovács kozmetika. Tanítványkiképzés. Ingyen tanácsadás. Postai széküldés. Teréz-körút 1/c.

Rövid, fekete gyakorlózongora kettős, külföldi négyes. Ehrbar gyönyörű hangú ötszáz pengő. Garantáltan jókárban. Zongorák, pianók feltűnő olcsón, tisztviselőknél előlegnélküli legcsekélyebb részlete: Rákóczi-út ötven. Zongoraterem, Erzsébet-körút sarok.

Z ALOGJEGYÉRT, ékszerért, fogaranyért, szőnyegért sok pénz fizetek. Baross ékszerház, VIII., Baross-utca 83. szám. TELEFONÁLJON: 134-770

Hajszálakat, szemölcsöket végleges eltávolítása, modern szépségápolás, tanítványok kiképzése. Vitéz Gallai Gábor Nándor, VI., Andrássy-út 53. II. 8. Kozmetikai intézet.

Divatszalon legszebb kivilben készít angol és francia ruhákat, kosztümöket, estélyi és menyasszonyi ruhákat, méltányos áron. Kovács Mihályné, Teréz-körút 15. (Andrássy-út sarok) IV. 35.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyujtok. Doláné, IV., Ferenciek-tere 7. II. 5.

Csilárudül egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima kozt. olesó kastély. Prospektus. Csilárudül, Mátraszőlős.

Othonra vágyó, vallásos, intelligens árvaléány házikasszonyi, társalkodónői vagy gyermek-kasszonyi állást keres azonnalra, Budapestén úrialsádnál. S. Gizella, Bpest, III. Miklós-u. 27.

Férjhez szeretnék menni. Ismeretség hiányában fordulok olvasótársaimhoz, volna-e olyan ismerősök, vagy hozzátartozóik, aki egy szerény, házias, de azért jócsaládból való feleségre vágyik. Szíves választ „Annamária” jelígre szerkesztőségbe kérek.

Némethi jól beszélő leányt azonnalra felvennék 8 éves kisleányom mellé. Cim: dr. Kun Károlyné, Ócsa, Pest m.

Keresek puzsztára szerény úrialeányt, aki minden háztartási munkában segítkezik. Családtagnak tekintjük. Ajánlatokat „Somogy” jelígre kiadóba kérek.

Magános, beteges úrnő keres árvaléányt, vagy magános jobb nőt segítőúrnul, ki othonra vágyik. Kis étkezédm van. Cim: Miskolc, Újvilág-utca 27. Étekezde.

Előfizelő asszonytársaim közül ki ajánlana ismerőseinek középkorú úrnőt anyahelyettesnek vagy magános úrhoz házzvezetőnének. Cim: „Sorsforduló” Szeged, Üstökös-u. 7.

Negyedéves zeneakadémista zongorakorrepetálást olesón vállal. Szíves megkereséseket a lap kiadóhivatalába „Szatmári” jelígre kér.

Átadó úrnő részére kis üzem, férjhezmenés miatt. Jelíge: „Biztos jövő”.

Intelligens, komoly, megbízható, egészséges, főzni tudó, minden munkát tisztán elvégző fiatal nőt keresek három személyhez azonnalra. Levélbeli ajánlatot kér: Erdélyi Emilné, Budapest, VI., Izabella-u. 68/b.

A MUL Kézimunkaboltja

gyermekjáték-osztállyal kibővítette kézimunkaraktárát, ahol az alább felsorolt játékok posta útján is beszerezhetők:

JÁTEKOK KISLÁNYOK RÉSZÉRE:

Főzőedények kartonon	P 1.—
Főzőedények alumínumból, 13 darab, dobozban	6.50
Kis daráló	2.—
Tűzhely edényekkel	P 1.20, 5.50
Meseország (kockajáték)	P 2.20
Miniatur babakocsi	2.—
Uzsonnatáska	—95
Szépén öltöztetett babák, alvók és beszélők P 4.50, 6.50, 12.—, 14.—	18.—, 27.—, 40.—
Zongora 12 billentyűvel	9.—

JÁTEKOK KISFIÚK RÉSZÉRE:

Huszárkard bojtjal	P 2.20
Puska	2.20
Felhúzóható autó	2.50
Felhúzóható motorkerékpár	1.10
Felhúzóható motorkerékpár szikrázó két alakkal	3.20
Tűzoltókocsi	1.70
Tank önműködő iövöldöző	4.20
Egy dobozban 6 darab ólomkatoná	1.10
Nagy trombita	1.90
Repülőgép	P 2.10, 2.50
Vonat: 1 mozdony, 1 szesekocsi, 1 személykocsi sinekkel együtt	4.80

Mackó finom kivitelben P 6.50-től! 12-ig

Bőrállatok: elefánt P 3.20, kacsa anyóvel P 3.50
Ezeket kívül mindenféle játékok a legolcsóbb áron, nagy választékban kaphatók.

A kézimunkaosztály dús kész kézimunka és kézimunkanyag raktárral rendelkezik, melyre külön is felhívjuk kedves olvasóink figyelmét:

Előrendő minőségű, finom mintájú függönyanyagok, csipkeshövetek 360 cm szélességben, métere P 10.50, 12.—, 15.—
Ekrű színtű, mintázott tüllanyag, 300 cm széles, métere P 15.— és 16.50
Marquissette, gyönyörű színekben és mintákkal 150 cm széles, métere P 7.50
Klöplicsipe függönyanyag, 300 cm széles, métere P 18.—, 19.80, 22.—
Tálcaakendők géppel hímézve 60 fillértől 2.— pengőig.

Receterítőkcsék, ovdal alakban P 1.20 és 2.20

Vitrinkendők horgolással és azsúr-díszítéssel P 1.30, 2.50, 4.50 és 5.50
Diványpárna filc rátéttel, lapunk december 10. számában látható, matyófesze vagy virágos mintával, tollal töltve P 21.—, töltés nélkül P 16.50

Mindenféle kézimunkák és anyagok a legolcsóbb áron.

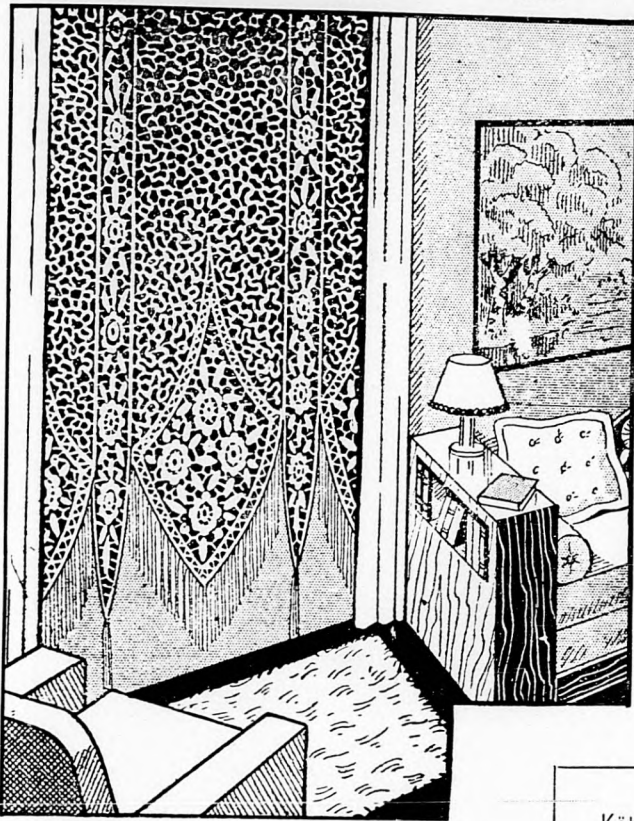
A MUL KEZIMUNKABOLTJA

Budapest, VI., Teréz-körút 6.
Telefon: 12—13—19.

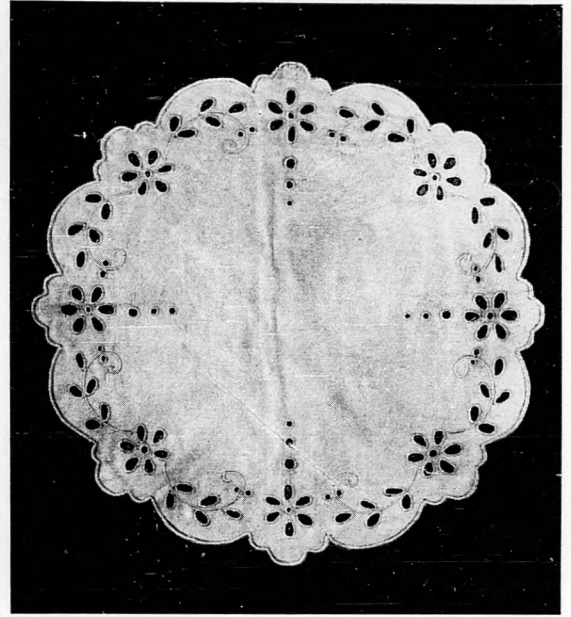
Felolós szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem örünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és lekölzése tnyos. A Magyar R.N. Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda Rt. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 2362.40

Felolós: vitéz Bánó Lehel igazgató.

Csipkefüggöny nappali szobába

Tálcafedő madeira-hímzéssel. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában (Budapest, VI., Teréz-körút 6. szám)

Kötött gyermekruhák, ágykabátok, gyermekkelengye, paplanlepedő, vászonáru és az összes kézimunka cikkek beszerzése MUL KÉZIMUNKABOLT, VI. Teréz-körút 6 KÜLÖN GYERMEKJÁTÉK - OSZTÁLY.

Gobelin díványpárna. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában

MAGYAR NŐK LAPJA

Horgolt csipkével díszített asztalterítő. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltban (VI., Teréz-körút 6)